

Eug. Taru

H I B E R N A R E

Unii agronomi in loc să-și continue
munca de îndrumare a sătenilor se retrag
în birouri de cum începe iarna.

URSUL : — Mi-a luat-o agronomul înainte!..

Desen de EUGEN TARU

Cer cuvîntul

Stenograma „Urzicii“ de la ședința care, într-o oarecare măsură, a avut loc la G.A.S.-Râmnicu Vilcea, regiunea Pitești. La cuvîntul tovarășul Zamfiroiu Ion, directorul G. A. S.-ului:

ZAMFIROIU: — Iubiți tovarăși, scumpi colaboratori, dragi salariați, neprețuit colectiv format din cei mai destoinici...
VOCI: — Nepoți, fini, nași, unchi...

ZAMFIROIU: — Tovarăși! Fără familiarisme! Vă rog să nu fiu întrerupt. Cine dorește, să se înscrie la „diverse“.

O VOCE: — Păi la diverse s-au înscris numai oamenii dumneavoastră.

ZAMFIROIU: — Care diverse, tovarășe? Ce diverse!

O VOCE: — La diverse: la țuică, brînză, porumb, fin, prime.

ZAMFIROIU: — Tovarăși, dragi tovarăși, să revenim la ale Gospodăriei.

POPESCU: — Păi și diversele astea, tot ale Gospodăriei sînt. Mai bine zis au fost.

ZAMFIROIU: — Popescule, dumneata în ce calitate iei cuvîntul?

POPESCU: — În calitate de corespondent de presă.

ZAMFIROIU: — Asta e calitate? E pacoste!

GEORGESCU: — Pacoste curată.

ZAMFIROIU: — Tovarășe Popescu, vasăzică recunoști de bună voie și nesilit de nimeni că ești corespondent de presă?

POPESCU: — Recunosc.

ZAMFIROIU: — Afară cu el!

POPESCU: — Pentru ce tovarășe? Sînt și eu salariat al GAS-ului. Pentru ce să mă dați afară din ședință?

ZAMFIROIU: — Nu din ședință, tovarășe! Din Gospodărie! Din comună! Din raion! Să-ți piară pofta să ne mai dai la gazetă!

UTEL ION: — Să ne popularizezi lipsurile pe două coloane!

CRĂCIUNESCU: — Bănditul! Ai profitat de bunăvoința noastră...

ZAMFIROIU: — De încrederea noastră...

GEORGESCU: — De lipsurile noastre!

ZAMFIROIU: — Și ne-ai dat la ziar! Îți închipui cumva că mult o să mai meargă așa?

POPESCU: — Tocmai d-aia am scris la ziar. Ca să meargă altfel.

ZAMFIROIU: — Corespondentule!

CRĂCIUNESCU: — Cui nu-i place la noi în Gospodărie, n-are ce să caute aici!

STOICA ION: — Uite că eu am ce să caut. De un an întreg, caut salariul pe care mi l-a evaparat tovarășul Crăciunescu, pe cînd mă aflam la școala de tractoriști.

DELIU: — Și mie mi s-a întimplat aceeași poveste.

ZAMFIROIU: — Tovarăși, lăsați acum poveștile. Ce naiba, nu sîntem copii!

STOICA: — Și cu salariul nostru cum rămîne?

DELIU: — Rămîne. Rămîne la Crăciunescu.

CRĂCIUNESCU: — O să vi-l inapoiez.

DELIU: — Vorbe!

CRĂCIUNESCU: — Nu mai zbierați! O să-l primiți.

STOICA: — Ne îmbeți cu apă chioară!

O VOCE: — Ce te miri! A fost circiumar.

POPESCU: — Și făcea afaceri la negru... virtos.

ZAMFIROIU: — Tovarăși, liniște! Astea sînt cu totul alte probleme. Să revenim la oile noastre.

POPESCU: — Mai bine ar fi să revenim la oile lui Roșianu. Cele 400 de oi pe care le-ați primit la pășunat laolaltă cu cele 1000 de oi ale Gospodăriei. Tovarășul Catrinoiu știe...

CATRINOIU: — S-au amestecat ele între ele, tovarăși. Zi-le oi, și basta. Ce-ați fi vrut să facem? Să le strigăm „bă, oilor, care sinteți ale lui Roșianu treceți deoparte“! E un încercat și tot n-au trecut deoparte.

O VOCE: — Adevărat. Deoparte a trecut numai brînză.

ALTĂ VOCE: — Și vinul. Și țuica, nea Catrinoiule.

ZAMFIROIU: — Tovarăși! Potoliți-vă! Să păstrăm disciplina.

VOCI: — Îți convine dumitale. Unii să păstreze disciplina, iar alții să păstreze brînză și țuica!

POPESCU: — Și cite altele.

ZAMFIROIU: — Popescule, tu să taci! Nu ți-e îngăduit să iei cuvîntul.

POPESCU: — De ce?

ZAMFIROIU: — Pentru că dumneata nu știi să vorbești ca oamenii. Dumneata critici!

POPESCU: — Ar trebui să înțelegi și d-voastră: critica e folositoare. Ne ajută să înlăturăm lipsurile.

ZAMFIROIU: — Lasă că știm noi pe cine să înlăturăm!

POPESCU: — Critica ajută, tovarăși.

ZAMFIROIU: — Tocmai. Pe noi ne-ai ajutat de ajuns. De mîine o să ajuți și pe alții... Din altă gospodărie.

MARINESCU: — Tovarășe director, dați-l pe mîna mea o săptămîină. Să nu-mi ziceți pe nume, dacă nu fac din el, dintr-un corespondent de presă un om de înțeles...

ZAMFIROIU: — (șoptit) Tovarășe contabil-șef, care-i punctul dumitale de vedere?

GEORGESCU: — În calitate de contabil-șef nu găsesc decît două soluții: sau rămîne el fără

schema, sau rămîne schema fără noi.

MARINESCU: — Eu zic, să-i zvirlim cu scaunul în cap!

GEORGESCU: — Nu, tovarășe, nu e o metodă. Și iată de ce: scaunul e un bun obștesc și noi nu avem căderea să-l deteriorăm.

MARINESCU: — Tovarășul Georgescu nu pune just problema. În primul rînd pentru că nu sîntem noi accia care avem căderea. Căderea o s-o aibă Popescu. În al doilea rînd, ca ședința să fie cit mai combativă aduc eu de acasă două scaune.

BERCEA: — Just! Aceasta e de altfel singura posibilitate să ajungă și Popescu ăsta om cu scaun la cap! Și apoi aflați de la mine: bătaia e cea mai bună critică.

OPREA ION: — Vorbă dreptă. Mie, într-un rînd mi-a făcut o critică de mi-a învinețit spatele. Am simțit-o pînă în străfundul inimii.

O VOCE: — Asta zic și eu critică în adîncime, tovarăși.

ALTĂ VOCE: — Bătăia nu e îngăduită. E ilegală.

BERCEA: — Ba să avem iertare, tovarăși, nu-i defel ilegal. Am aprobare de la tovarășul director.

ZAMFIROIU: — Ți-am dat eu aprobare scrisă?

BERCEA: — Negru pe alb, nu. Dar cînd mi s-a cerut socoteală, mi-ați luat apărarea. Nu vă amintiți? Ziceați: „bate, dar e bun tehnician“.

O VOCE: — Tovarășul director vroia să spună peșemne: „bun tehnician la bătut“.

ZAMFIROIU: — Tovarăși, mereu ne depărtăm de la problemă. Propun să ridicăm ședința. Mai are cineva de pus întrebări?

POPESCU: — Eu.

ZAMFIROIU: — Iar dumneata... Te rog, întrebări concrete, strîns legate de viața noastră de aici, de viața Gospodăriei.

POPESCU: — Da, da... Cum explică tovarășul director, moartea celor 700 de miei aparținînd Gospodăriei?

ZAMFIROIU: — Tovarășe Popescu, mereu te depărtezi de la problemă. Am vorbit limpede, nu? Am spus: ridicăți probleme strîns legate de viață. Și vii dumneata cu 700 de oi moarte! Asta e problemă legată de viață?

GEORGESCU: — Sigur! Tovarășul director are dreptate!

KNOBLOCH: — Just! Iar caută, hoțomanul, motive de corespondențe! Vădește un curaj patologic!

POPESCU: — Încă o întrebare!

CRĂCIUNESCU: — Afară! Ce atîtea întrebări? Ce sîntem noi? Formular?

MARINESCU: — Afară!

POPESCU: — O întrebare: cum motivează tovarășul director, prima în valoare de 7000 lei oferită lui Bercea?

ZAMFIROIU: — Popescule dragă... tovarășe Popescu... mă banditul, mă! Tu nu înțelegi să fii disciplinat? Am spus clar și răspicat: ridicăți numai probleme legate de viața Gospodăriei. Chestiunea care o ridică dumneata e legată de viața lui Bercea.

POPESCU: — În schimb primele convenite lui Mîncu, Albină și Gîrtone au fost reținute de d-voastră.

GEORGESCU: — Dar ce-ai fi vrut, pungașule, să le reții tu? Pentru ce avem un comitet de conducere?

ZAMFIROIU: — Banii există...

O VOCE: — În buzunarele cui există?

ZAMFIROIU: — Tovarăși! Tovaaaarăși! Iar ne depărtăm de la subiect. În asemenea condiții e cu neputință să mai conduc ședința.

O VOCE: — Dar Gospodăria?

ZAMFIROIU: — Tovarăși, încheiem ședința noastră și țin să vă asigur că am primit cu mare bucurie criticile aduse de d-voastră, și că mi-am însușit intrutul...

O VOCE: — Suma de 2000 lei, din prima lui Bercea...

GEORGESCU: — Tovarăși! Fără meschinării din astea!

ZAMFIROIU: — Bercea mi-a oferit banii. Mi i-a dat ca un soi de primă, pentru merite excepționale față de el...

BERCEA: — Așa e!

ZAMFIROIU: — Tovarăși, părerea mea e să trecem acum la autocratică.

VOCI: — Da! Da!

ZAMFIROIU: — Așa, tovarăși. Și pentru a fi o pildă, pentru a da un imbold celorlalți tovarăși, încep chiar eu. Încep prin a da cuvîntul tovarășului Popescu...

p. conf. I. AVIAN

Uneori colectele expediate pe calea ferată se pierd sau întîrzie mult timp.

- Am găsit în magazie pachetul ăsta cu ziare din 1949. - Trimite-l imediat la destinație! Nu vreau să se spună că la noi se pierd colofele.

ANGAJAMENTE

de MIRCEA PAVELESCU

Imi iau solemn angajamentul, spune
Lingușitorul, parcă schișind o plecăciune,
Să critic servilismul cu tărie
Și orice lipsă care ne frinează
O spun deschis așa ca să se știe
(Și glasul lui baritonal vibrează)
Tovarășul director imi va îngădui
Să-l critic și pe dinsul din când în când, deși
Eu nu prea văd cum ar putea greși
Deoarece noi toți am constatat
Că e un om extrem de ridicat.
Puterea sa de muncă și modestia sa...
Et-cetera... et-cetera... etc...

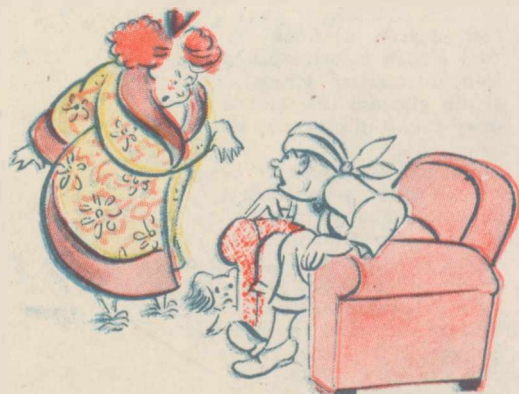
— Tovarăși, luă cuvîntul îngîmfatul,
Orgoliul desigur e păcatul
Cel mai periculos; el ne-amezește
Și-n munca noastră zilnic se vădește.
Increderea nemdsurată-n sine,
Așa precum se spune, nu prea miroase bine.
De pildă eu — om respectat, cu vază —
Eu, cadru de nădejde, eu, element de bază
Din cele mai formate, eu, om dintr-o bucată,
Și mie mi se-ntimplă citeodată
S-alunec, poate, către-ngîmfare.
E singura mea lipsă, prin urmare
Imi iau angajamentul s-o lichidez urgent
Căci nu se poate ca un element
De forță și capacitatea mea...
Et-cetera... et-cetera... etc...

A mai vorbit apoi citașomanul
Inaintînd penibil prin noianul
De maxime și texte extrase-ntr-un carnet,
Autocriticîndu-se discret
Că din comoditate, noaptea-ntreagă
El doarme dus în loc ca să extragă
Citate înțelepte din volume,
Ce pot servi ca ajutor, anume
In munca celor care se așlă în preajma sa.
Apoi a început a critica
Cu toată forța elocvenței sale
Pe cei ce n-au opinii personale.
Și după ce-a tunat și-a fulgerat
Vreo două ore-n șir, s-a angajat
Să stimuleze viguros în ei
Originalitatea de idei,
Sfîrșind bine-nșeles cu un citat.

Așa și cu motanul vinător
Ce stînd la pîndă mieuna de zor
Spre ciuda și minia tuturor
Impiedicînd pe alții să vineze.
A fost rugat frumos să înceteze
Intîi cu binișorul, apoi cu anasina,
Ba unii încercară chiar să-i forțeze mina:
— Să știi că te ucidem, motane, îi strigau;
Iți iei angajamentul să nu mai miauni?
— Mi-au!

Ades și noi avem ceva de spus
Cam tot în stilul celor de mai sus
Ne luăm angajamente pe care le călcăm
Chiar în momentul cînd le formulăm.

Deceptii

Desen de NELL COBAR

— E îngrozitor, Jorj... n-ai găsit nimic ?!
— Mult mai rău, chérie: se găsesc de toate!

Unii clienți cer vinzătorilor numeroase articole săre a le vedea, fără să aibă însă intenția de a cumpăra

Desen de F. CALAFETEANU

— Să ne mai arate vreo stofă, sau a stat ploala?

Gisscanul Criticii

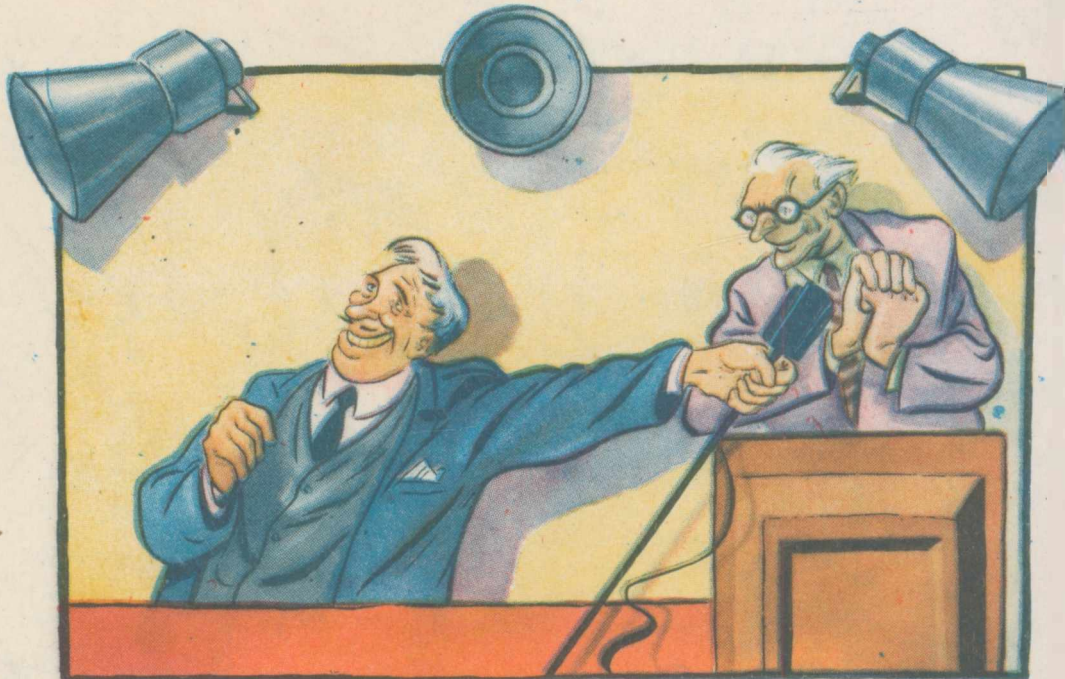
Prin forfota curții-un gisscan oarecare
ridicându-și capul mereu se fălea.
(Întreg păsăretul din ochi mi-l pierdea)
— „Eu singur uimit-îs, de cite-s în stare:
Ca omul să umblu, ca peștii să-not,
să zbor peste garduri, nici vorbă că pot!”
Cîntîndu-i în strună, curcanul vorbește:
— „Ilustre, natura v-ascultă orbește!”
Și rața exclamă pe-un ton entuziast:
— „De-acord. Orizontul atît vi-e de vast...”
— „Scumpule coleg al meu,
spune din deprindere
un cocoz cu-aprîndere,
să mă credeți, jur că eu
mindru sînt de dumneavoastră
ca de creasta-mi de mărgean:
nu degeaba-n lumea noastră
Toți exclamă: „Ce gisscan!”

Dar păsările ce folos
că-l laudau la orice pas?
Veni un bucătar vinjos
și din gisscanul cel fălos
doar fulgii albi au mai rămas!

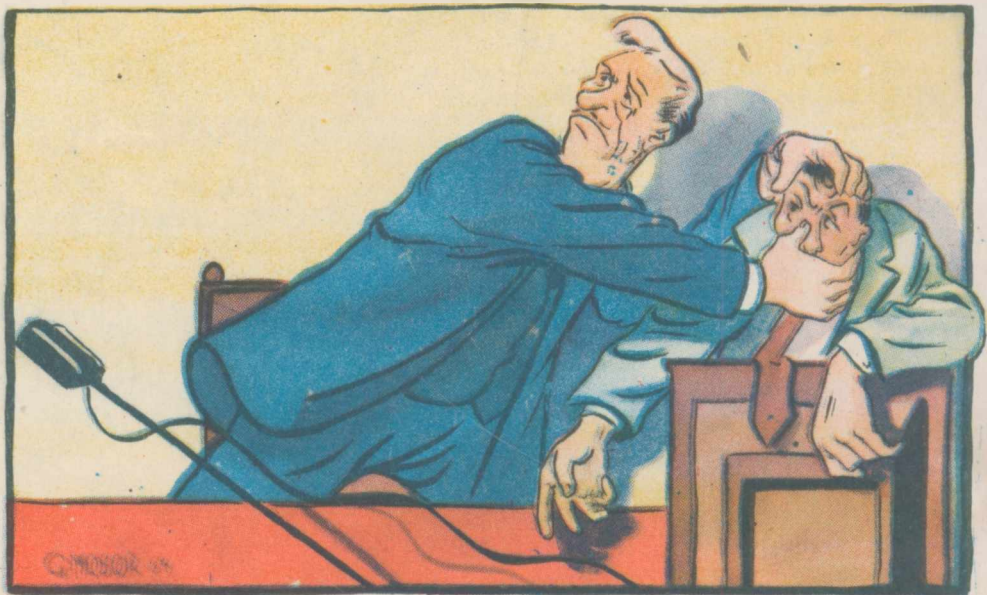
— „Știam! oftă atunci curcanul
tăcerea vrînd s-o întrerupă,
degeaba gigîia gisscanul,
el nu e bun decît în supă!”
— „Vai, cum putea să umble oare?
vorbi cocozul către grup,
cu labe atît de-ngrozitoare!
Și-avea un trup! Ce groaznic trup!”
Și rața: „Stați, mai e ceva:
cică știa să și înoate,
ba să și zboare se fălea,
asta le-ntrece chiar pe toate!”

La fel și printre oameni, găsim critici fricoși
Întocmai ca-n ograda cu rațe și cocozii.

Olga Brateș
(După o fabulă de G. Berestov)

Cînd îl lauzi îți pune microfonul...

Cînd îl critici îți taie tonul...

Desen de G. MOSOR

MINUNEA DIN SUSENÎ, SAU CUM A REUSIT

Porcul care a făcut minunea asta, să mă ierte Dumnezeu, dar nici măcar nu e porc. E un purcel. E un purcel de citeva luni. Doamne, ce minunăție de animal! Eu l-am văzut. Are un guișat deosebit și i-au ieșit niște colți peste buza de sus. De-l întîlnești în pădure, bagi mina-n foc că-i pui de mistreț. De-ar fi al meu, uite dacă vreți mă și jur, nu l-aș da nici în schimbul unui vițel. Nu l-ați văzut, d-aia nu ziceți nimic. Păcat. Zău e păcat că n-ați trecut prin Suseni. Nu-i timpul pierdut nici acum. Purcelul mai trăiește. Au venit mulți să-l vadă. Și din Priboieni au venit oameni. În comuna asta, Priboieni, sînt oameni tare curioși. Nici nu trecuseră două zile de la minune și au și alergat în Suseni să vadă porcul. Unul chiar a vrut să-l cumpere. Nu știu cit a spus că dă pe el. În orice caz mai mult decît pe un purcel din ăia ca toți porceii. Ei n-au pomenit așa porc. Se zice că e o încrușare între mangaliță și york, plus ceva din neamul mistreților.

Pînă în ziua cînd s-a întîmplat minunea cu lagăru' ăla, nu-l băgase nimeni în seamă. După minune, atunci l-au văzut oamenii. Atunci l-am văzut și eu, și priboienii. Toată lumea. Chiar președintele Sfatului, în persoană, a venit cu șaretă înadins să vadă purcelul. Și ăsta are treburi! A stat citeva ceasuri de vorbă cu Petre Petrișan, că purcelul e a lu' Petre Petrișan. I-a pus în vedere omului să nu-l pună Dumnezeu să scopească purcelul că are de-a face cu el. Porcul ăsta trebuie ținut aici în comună de prăsilă și n-o să iasă din sat decît cu aprobarea Sfatului.

Lu' Petre Petrișan nu-i place să-l amenințe cineva. La el vorba frumoasă... Dacă-l ăia cu binișorul, îți dă și cămașa de pe el. Uite d-aia s-a supărat cînd l-a amenințat președintele c-o să aibă de-a face cu el în caz de scopește purcelul.

— Da' ce, tovarășe președinte, eu sînt la cheremul dumitale?

Pînă la urmă s-au împăcat. Președintele e nou. Nu-i cunoaște toanele lu' Petre Petrișan. S-au împăcat. Petrișan a scos țuică. Președintele a deshămat calul de la șaretă. Au mai venit cîțiva săteni. M-am întîmplat și eu acolo. Dumnezeu, ce țuică are Petre Petrișan! În București nu găsești așa ceva. Au spart și citeva cepe de apă. Ce plăcut a fost. Atunci am aflat cum a reușit porcul ăsta să dea curent electric. Eu cred că-i mai bine să vă descriu cum stă Petrișan și ce fel de om e el, ca, la caz că nu mă credeți pe mine, să vă duceți în Suseni să auziți chiar din gura lui cum s-a întîmplat.

Casa lu' Petrișan o vezi și din ușa Sfatului, și de la gară, și din capătul ălălalt al satului. Nu are o casă prea înaltă. Poți să nimeresti de prima dată la el, mai ales vara. Te ții după berze. Berzele te duc pînă la Petrișan. În Suseni numai pe casa lu' Petrișan găsești cuib de berze.

Petre Petrișan totdeauna umblă cu vată-n urechi. După asta poți să-l cunoști. Dacă vezi unu' în Suseni cu vată în urechi să știi că ăla e Petre Petrișan. A făcut armata la marină. A ieșit și din țară cu vaporul. E umblat. Poți să stai cu el două zile și două nopți și nu-ți spune: nu mai am ce să-ți povestesc. Are sacul plin întotdeauna.

Povestea asta cu porcul care a dat curent electric eu n-aș putea s-o povestesc ca el.

Și am auzit-o de atîtea ori. Și nu numai de la Petrișan... El povestește însă mai frumos.

— Tovarășe Petrișan, vrei să ne mai spui o dată povestea aia cu

Unele instituții care ocupă un număr exagerat de încăperi refuză să cedeze o parte din ele spre a fi repartizate drept locuințe oamenilor muncii.

Halal halate

de AL. VIANU

Acțiunea se desfășoară în magazia U.R.C.A.D.-ului din Carei.

DECOR: cei din conducerea U.R.C.A.D.-ului regional Baia Mare. (Ei reprezintă decorul pentru că nu spun nimic și pentru că nu fac nici o mișcare).

PERSONAJE: halate și rochii din stambă.

Halatul I: Of!... Of!... Vai!...
Halatul al II-lea: Cine oftează acolo?

Halatul I: Eu, halatul de aici. Sint bolnav. Mă doare.

Halatul al II-lea: Sărmanul de tine! Te-a bătut cineva?

Halatul I: Aoleu, ce m-a croit!

Halatul al II-lea: Mi se rupe inima când te aud gemind. Bietul! Te-a croit bine!

Halatul I: Asta-i, că m-a croit prost! Anapoda! Iată pentru ce sint bolnav.

Halatul al II-lea: Da, se vede, ești galben.

Halatul I: De drept sint albastru, dar m-am decolorat, și am ajuns galben.

Halatul al II-lea: Nu-ți pierde curajul.

Halatul I: Curajul nu-l pierd, dar ce fac că-mi pierd culoarea!

Halatul al III-lea: Of!... Vai!... Vai!...

Halatul al II-lea: Cine oftează?

Halatul I: Clienții!.. Au nevoie de halate, și noi zăcem aici în magazie!

Halatul al IV-lea: Ce-o fi avind de gând conducerea U.R.C.A.D.-ului? Să mergem la ea. S-o întrebăm. S-o tragem de limbă.

Halatul I: Să fie discusută!

Halatul al II-lea: Să mergem, așa, discutate?...?

Halatul I: Să mergem.

Halatul al II-lea: Eu nu mă duc. Mi-e rușine!

Halatul I, al II-lea, al IV-lea: De ce?

Halatul al III-lea: Păi cum

o să ies, așa în halat! Și-apoi, nu vedeți? Peste tot am pete.

Halatul I: Oricum, ai mai puține pete decât cei de la U. R. C. A. D. Să mergem! Să mergem!

Rochia I: Mai puțină gălăgie, acolo, că doar nu sințeți singuri!

Halatul al II-lea: Cum o să fim singuri! Sintem 200! Decolorați unul și unul!

Rochia I: Dar cine mă rog sințeți voi?

Halatul I: Halatele! Nu ne mai recunoști?

Rochia I: Nu!

Halatul al III-lea: Are dreptate, am ajuns de nerecunoscut.

Rochia I: Vai de voi! Mi-e rușine să vă privesc în față!

Halatul al II-lea: Fugi că te lauzi! Îți oferim o recompensă dacă mai cunoști care e fața și care e spatele!

Rochia a II-a: Nu stăm de vorbă cu voi!

Halatul I: Ia nu ne luați așa, de sus!

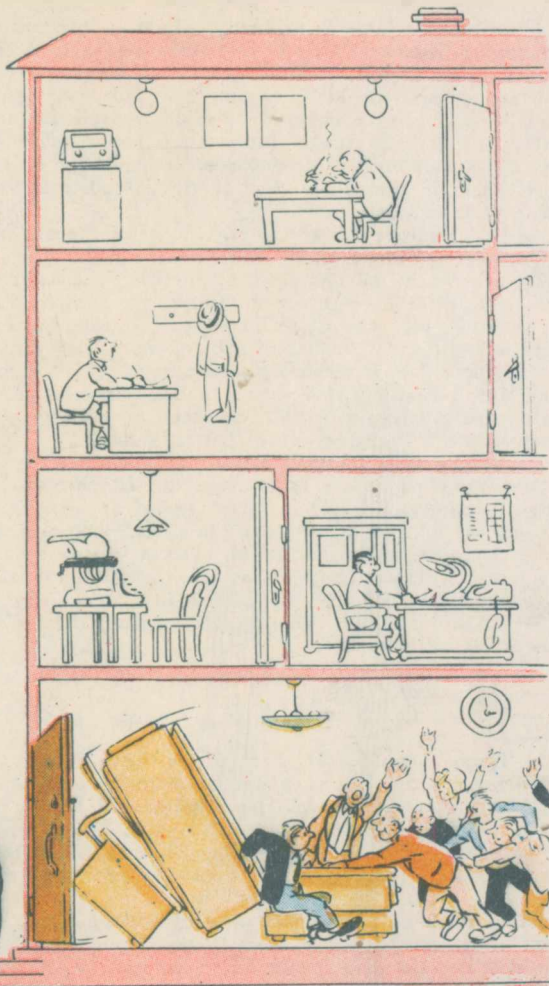
Rochia I: Aveți dreptate. Ar trebui să vă luăm de jos. C-a-proape să prindeți mușegai.

Rochia a III-a: Rochițe, surioarele mele, pentru ce să ne certăm? Sintem doar la fel de oropsite, de prost vopsite și de caraghios croite. Aidoma halatelor.

Halatul I: Și zăcem uitate în magazia asta de cinci ani, ca și voi.

Rochia I: Pe voi cine v-a îngropat aici?

Halatul I: De ucis ne-au ucis câteva întreprinderi textile care ne-au produs pe toată lungimea corpului o puternică intoxicație, manifestată printr-o erupție de pete diferit colorate. Ne-au schilodit apoi câteva ateliere de confecții. Pe cel din urmă drum ne-a trimis Baza de desfacere a Ministerului Industriei Ușoare, iar îngropăciunea

DIRECTORUL: — Săriți, fraților, să barăm ușa că a venit de la I. G. L.

ne-a făcut-o U. R. C. A. D.-ul, aici în magazie, acum cinci ani!

Rochia a II-a: Asta-i și povestea noastră, a celor 150 de rochii de stambă!

Rochia a III-a: Azi nu mai valorăm nici două parale.

Halatul I: S-avem iertare! Valorăm 41.000 de lei. Două parale nu valorează cei din vina cărora am ajuns în halul acesta!

Halatul al II-lea: Ce-i de făcut, fraților?

Rochia I: Eu zic să ne adresăm cuiva. Să cerem ajutor.

Halatul al II-lea: Da, da. Ajutor.

Rochia a III-a: Ajutor.

Halatul al IV-lea: Ajutoor!

Rochia a II-a: Ajutoor!

Halatele și Rochiile: A-juuutoorr!!

UN PORC SA' DEA CURENT ELECTRIC

porcul? S-o audă și dumnealor. Dacă le-o spun eu, au să spună că am inventat-o.

Petrișan nu s-a lăsat rugat.

— „Vedeți porcul ăsta? Eh, acum uitați-vă și la bec. Arde? Arde! De nu era porcul, nu ardea becul. Și de nu ardea becul, nu știam că am un porc de rasă. Cum? Ei povestea asta e mai lungă. Curentul ne vine de la G.A.S. Acolo e motorul. De acolo pleacă lumină în tot satul. Acu' două luni... pe Codașcă cred că-l cunoașteți. Directorul de la G.A.S. Acum două luni nu știu cum se făcuse că s-a topit un lagăr de la motorul care dă curent. Nu mai aveam lumină deloc. Scosesem iar lampa. L-am întâlnit după câteva zile de întuneric pe Codașcă. To-varășe Codașcă, zic, ce faceți frate cu lumina? Să-i ia dracul pe ăia de la cooperativă, zice. Care cooperativă, tovarășe Codașcă, zic. Cooperativa care trebuie să toarne lagărul de la motor. Am făcut pînă acum vreo douăzeci de hîrtii, zice. Am trimis adresă și la București. Nu se poate. Cooperativa nu poate să toarne lagărul decât peste patru luni. Mîine mă duc din nou, zice. Mîine? Vrei să mă iei și pe mine? zic.

A doua zi m-am dus cu Codașcă. Codașcă a vorbit cu președintele. I-a mai dus niște adrese. Președintele i-a arătat nu știu ce pe acolo, că nu poate să toarne lagărul, decât numai peste patru luni. Și ce avea de făcut la el? Nu era marș lucru. O zi de lucru. Dar, ce să faci! Dacă au plan! Nu poate să bage pe alții înainte.

Eu am stat de vorbă cu un funcționar. Și a doua zi am înhămat calul, am urcat purcelușul ăsta în căruță, că funcționarul ce căuta? Plocon. Sperț. Dacă l-am văzut eu că umblă după d-astea, mi-am zis:

Las' că ți-o fac eu! Și, cum vă spusei, am urcat purcelușul în căruță m-am dus la G.A.S., am luat lagărul și dă-i bice cailor. M-am oprit la cooperativă. Am chemat pe funcționarul ăla afară, s-a uitat la lagăr, la porc, mi-a făcut un semn din ochi, m-a chemat înăuntru, a făcut niște hîrtii, i-am dat și eu hîrțile de la Codașcă, a dus lagărul înăuntru, mi-a dat adresa de acasă să-i duc porcul și mi-a spus ca seara să mă întorc, să-mi dea lagărul că-i gata.

Nevastă-sa nu era acasă. Am așteptat-o. Cînd a venit, i-am spus că am vorbit cu bărbatul ei să las purcelul pînă seara la ea. Seara m-am dus, am luat lagărul. Era gata. Nu știu cum l-a făcut așa de repede.

Lucrează bine băieții. M-am dus acasă la funcționar și am luat porcul. El nu era acasă. Funcționarul. I-am lăsat un bilet. „Ești un om tare de treabă“.

Cred că m-a înjurat. Că am sughițat a doua zi tot timpul. Cînd am ajuns în sat cu lagărul turnat, oamenii au sărit pe mine de bucurie. Atunci au descoperit ei că purcelul meu e un porc de rasă și că a reușit să ne dea curent. Ce porc! Îi plăcuse și funcționarului.“

Petre Petrișan știe să povestească și mai frumos. Acu' nu l-ași găsit în toane bune. Nu știu ce are. Nu e în apele lui. Cînd mi-a povestit mie minunea asta cu porcul care dă curent am ris de m-am ținut cu mîinile de burtă. Mi l-a arătat și pe funcționarul de la cooperativă... Doamne, dar ce porc... Are ceva în el și de mistreț...

Cele de mai sus nu s-au întimplat la Suseni, cum arată povestea. Dar lucruri asemănătoare se mai petrec, totuși, la unele cooperative.

NICUȚĂ TĂNASE

In termen de 7 zile

Mașina de scris de la cabinetul tehnic al întreprinderii noastre are un cusur: bate pe „T” de-a-ndoaselea. Încolo, n-ai ce zice, merge. Și când primesc înștiințări îmi ticăie inima, cum să vă spun, tare de tot. Îmi arunc ochii pe hîrtie și cunosc repede, fără pic de greutate, de unde vine și cam ce cuprinde. Am de la cabinetul tehnic vreo șapte-opt înștiințări. Și toate încep așa: *lov. Iudor Trușcă-Lurnătorie*. Așa că vă închipuiți și dumneavoastră cum fac eu de pricep numai-decît de unde vine hîrtia. Mai și rid cîteodată cu nea Marin, mai-strul de la cuptoare.

— Mă, Tudore, îmi spune el, cum calcă literele astea? Da fie, că și tu, păgubos nume ai.

La nea Marin mă duc întîi cu hîrțile de la cabinetul tehnic. Mă desluseste unde nu pot s-o fac eu singur. Pentru că dau peste fel și fel de vorbe incurcate: „documentație”... „unghi de atac”... „filieră”... „curbă specifică”... vorbe, ce mai, cu miez, dar după fiecare stau, o mai citesc o dată și mă scarpin în cap. Abia am împlinit douăzeci de ani. Nici n-auzisem pînă vara trecută de metalurgie. De unde să știu eu despre „consumul mediu de carburant, la pragul liminar al solicitatorilor”? Inginerul Vintilă, care semnează, o fi știind, că pentru aia și semnează. Eu însă nu știu.

Mai lesne mă împac, mult mai lesne, cu partea din hîrtia de la cabinetul tehnic, unde scrie: „acest raport de necesitate îl veți face să ne parvină în termen de șapte zile”. Ei, termenul ăsta de șapte zile mi-e cunoscut, m-am învățat cu el cum te înveți cu ivărul de la ușa. De cinci luni tot trebuia să fac să „parvină” raportul de necesitate în termen de șapte zile. Nea Marin îmi spune:

— Mă, minzule, ce-o fi nevoie de atîtea hîrtii? Ți-e lene să mergi singur, să vorbești cu ei?

— Mie?

— Da' cui credeai?

— Nu mă duc mereu?

— Și?

— Forma, nea Marine. Pentru „descărcare”, cică.

Totusi, ori de cîte ori primesc înștiințările cabinetului tehnic, cu „T”-urile bătute de-a-ndoaselea, mie îmi ticăie inima. Poate s-a hotărît... poate l-au înlocuit pe inginerul Vintilă... De ce îmi ticăie inima și ce anume ar fi de hotărît, e o taină a mea. Taină, pe naiba! De cinci luni nu mai e taină pentru nimeni din secția noastră. Să vă spun.

Acum cinci luni, am făcut o inovație. Am băgat eu de seamă că la cuptoarele noastre s-ar putea face niște schimbări. Și le-am făcut. Am întrebat pe cîte unul, m-am mai uitat prin niște cărți și le-am făcut. Am încercat întîi la cuptorul ăl mic. Și merge. N-o fi cine știe ce, dar eu am fost grozav de bucuros. Și băieții din echipă îmi zic acum: „Tudor inovatorul”.

Ca să aplic inovația mea în toată secția, la toate cuptoarele, m-am dus atînci la cabinetul tehnic. Inginerul Vintilă, despre care mai auzisem eu, nu m-a lăsat să-i spun prea multe. A priceput omul repede.

— O inovație? Bravo. Să-mi aduci în termen de șapte zile o propunere amănunțită, scrisă de dumneata. Acuma, lasă-mă, că intru în comisie.

M-a lăudat inginerul și m-am bucurat ca un copil. Peste șapte zile eram cu propunerea la el. Mi-a zîmbit părintește, a băgat propunerea în cutia mesei și mi-a zis să aștept.

— Cit, tovarășe inginer? Cit, ca să știu să nu bat drumul de pomana? Că și dumneavoastră aveți o groază de comisii și ca să vă țiu din lucru, iar nu e o treabă.

— Tocmai, mi-a răspuns el. Și uitîndu-se într-un carnețel: mai treci pe aici... ia să vedem noi cînd... mîine nu, că n-avem vreme să dezbatem chestiunea pînă mîine... poimîine nu, că e duminică, răs-poimîine...

— Nu, că e luni. Si luna puneți bilet: „Viu imediat”. Așa că să rămîie pe miercuri, că marți aveți altă comisie.

— Bun, dar nu miercurea asta. Ailaltă. M-ai priceput?

— Priceput. Să rămîie, vorba dumneavoastră, pe miercurea ailaltă.

N-am avut astîmpăr toată săptămîina. Și în miercurea sorocită, glont, cu inima ticăind, la cabinetul tehnic. Încuiat. „Cabinetul tehnic în curs de reorganizare”. Na, m-am veselit eu atînci, bine le face! Așa le trebuie! Și m-am dus din nou după reorganizare. Ce să zic, grozavă reorganizare. Văruit, perdeluțe noi la geamuri, dat cu motorină pe jos; intri cu alt curaj acum. Dar la birou tot inginerul Vintilă.

— Ai adus raportul de necesitate?

— N-am adus, tovarășe inginer, că n-am știut cum să-l fac; să-mi arătați dumneavoastră.

— Eu studiez inovațiile, nu dau povețe!

Mi-a răspuns înțelept omul. Așa e, cine mă pune să mă bag unde nu-mi fierbe oala, unde nu mă pricep. Dar eram abătut tare și nu-mi ieșea din cap raportul de necesitate. Mi-a fost și rușine, întîi, să-i spun lui nea Marin, sau altuia. La cîteva săptămîini, cînd mi-au trimis de la cabinetul tehnic o înștiințare, m-a văzut nea Marin citînd-o.

— Ce zice, Tudore?

— Uită-te și dumneata: „veți face să ne parvină în termen de șapte zile un raport de necesitate...” Ce crezi, acum, nea Marine, ce e de făcut? Că mie, drept ți-o spune, îmi vine s-o las baltă.

Se uită nea Marin spre cuptoarele noastre și numai ce-l văd că începe să bombăne.

— Auzi, dacă e necesară inovația! Mă, Tudore, tu du-te și vorbește încă o dată cu inginerul. Arată-i că ne trebuie nouă, la toți. Vorbeste cu el, nu sta momîie. Și eu mă duc la sindicat.

Inginerul Vintilă era în cabinet. Singur. Fuma.

— Tovarășul?

— Tudor Trușcă, de la cuptoare. Știți, cu inovația.

— Aha, foarte bine. N-ai mai dat de mult pe la noi.

— Cu lucrul, tovarășe inginer. Și, nu vă supărați, raportul ăla de necesitate...

— Îl ai?

— De un' să-l am, arză-o-ar focu' de treabă, că d-aia...

TAXATORUL ALEARGĂ ÎN ȘTAFETĂ sau PUTEREA OBÎȘNUINȚEI

Lipsa de monedă măruntă se face din nou simțită în vagoanele de tramvai.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Schimbă, Vasile, schimbă!...
— Nu schimb nimic! N-am mărunțiș.

— Vino cu raportul și stăm de vorbă.

— Dar ne trebuie nouă, tovarășe inginer. Nouă la toți...

Șeful cabinetului tehnic mi-a zîmbit părintește și mi-a luat vorba din gură:

— Mie-mi spui? Sigur că nouă ne trebuie. Dar mie îmi trebuie și raportul de necesitate. Pentru descărcare. Pentru dosar. Pentru studiu. Adu-l în termen de șapte zile, apoi aștepti răspunsul nostru în scris. Și nu mai fi atît de nerăbdător. Pitagora s-a canonit o viață întreagă să realizeze tabla înmulțirii, și astăzi știu și copiii cît fac doi ori doi...

— Patru, tovarășe inginer, patru! Că de patru luni mă...

— Ascultă-mă pe mine, mi-a spus el, ducîndu-mă părintește de braț către ușa — vino cu raportul.

M-a oprit în ușa ca să adauge:

— Nerăbdarea n-ajută. Știu, am fost și eu tînăr și inimos cînd eram ca dumneata. Dar, să vezi, maturitatea te ponderează. Capeți cu vremea altă viziune asupra lucrurilor. Cu ce îmi vîi dumneata? Cu o idee de inovație? Am aici, la cabinetul tehnic, o sută șase muguri. Pentru că, ce e o idee? Un mugure. Poate că în dirzenia și inimosia dumitale greșești. Sînt imponderabile. Neprevăzute. Poate că ideea nici nu e jurată. Poate n-are vlagă. Pentru că unei idei ce-i trebuie ca să răzbească? Vlagă.

Și a închis încet ușa după mine.

— Ce ai, mă Tudore?

— Mi-e rău, nea Marine. Nu mai am pic de vlagă în mine.

Peste o bucată de vreme mă pomenesc cu președintele sindicatului că mă cheamă la el. Era și nea Marin acolo.

— Ce-ți face inovația, minzule?

— Merge, sîraca, tovarășe Negoită, am răspuns eu, cam fără inimă.

— Și cabinetul tehnic?

— N-am mai trecut p-acolo. Dacă n-am vlagă, degeaba.

— Inginerul Vintilă a venit să-ți vadă cuptorul?

— Poate noaptea, că ziua sîntem noi acilea. Și ziua n-a venit.

— Hai noi trei pînă acolo.

Inginerul ne-a primit în picioare și tot cu zîmbet plin de bunătate pe toată fața.

— Foarte bine, foarte bine... Știu și fără să-mi spui dumneata ce-ți trebuie, tovarășe Negoită. E un tînăr inimos. Să-l trimitem la o școală. Știi, Pitagora...

— Să vezi, tovarășe inginer, i-a răspuns președintele sindicatului, avem nevoie de ajutorul dumitale. Hai cu noi pînă în turnătorie.

Și a mers cu noi. Dar nu mai părea atît de vesel. Și, ce să mai lungim vorba, cînd a văzut cuptorul ăl mic și i-a arătat nea Marin că inovația scurtează și din timp, aduce și economii, inginerul Vintilă m-a mustrat blajin:

— Funcționează de cinci luni și mie să nu-mi aduci la cunoștință...

După care n-a mai zis nimic.

De ieri, inovația mea e aplicată la toate cuptoarele din turnătorie. Sînt foarte fericit. Valeria, dactilografa de la cabinetul tehnic, din „Tudor-Pitagora” nu mă mai scoate. Pentru că, uitam să vă spun, am cunoscut și pe Valeria. Sîcîit de „T”-urile ei scrise de-a-ndoaselea, m-am dus într-o zi să le repar mașina. Nu era cine știe ce, dar atunci am cunoscut pe Valeria. Și am de gînd să-i spun că... în fine, asta nu vă privește pe dv. Dar nu-i spun azi. Poate peste șapte zile...

Condiții optime

de VALERIU CORNEA

Dacă citești instrucțiunile Direcției generale Gostat din Ministerul Agriculturii și Silviculturii, afli că „perioada cuprinsă între 20 septembrie și 20 octombrie oferă condiții optime pentru însămînțarea culturilor de toamnă“.

Dacă la 15 octombrie tragi cu urechea la unele convorbiri telefonice ale sus-numitei direcții cu Trustul Gostat Galați — de care țin Gostat Brateș, Barboș, Pechea și multe altele — fapt care nu e prea politicos dar care în cazul respectivelor gostaturi, e foarte sănătos — auzi un schimb de replici cam de felul celor de mai jos.

— De ce nu dați drumul la însămînțări?
— Păi, dv. întrebați, tovarășe?
— Noi! Dar cine alții? — răsună glasul iritat al Direcției, de la celălalt capăt al firului. — Sămînță aveți?
— Avem!
— Tractoare aveți!
— Avem!
— Oameni aveți?
— Avem!
— Condiții optime aveți?
— Avem!
— Atunci, ce stați?
— Repartiție n-avem, tovarășe director!
— Ce repartiție? Care repartiție? Unde repartiție?

— La dv. este repartiția! Și ar trebui să fie la noi! Cei 1000 de litri de ulei care ni se cuvin... Fără de care nu pot porni motoarele...
— Ahaha! Vasăzică stagnați muncile de toamnă pentru forme goale.

— Păi, noi le-am vrea în sfârșit pline, tovarășe!...

— Lasă că vă învățăm noi minte, birocraților!

— Cum? Tot noi sintem...?

Clic.

Convorbirea a fost întreruptă.

Dacă ați vedea perplexitatea întipărită pe chipul tovarășilor de la Trustul Gostat al regiunii Galați, vi s-ar sfișa inima de milă.

— Ce ne facem, fraților? Sămînță este, mașini sînt, numai ulei nu este. Adică... este! Dar la bazele D. G. D. din Galați, și bazele D. G. D. nu eliberează uleiul decît pe baza repartiției trimise de Direcția generală Gostat din Ministerul Agriculturii și Silviculturii! Și repartiția... nu este! În schimb, condiții optime... este!

Să plece tehnicianul N. Bujeniță la Direcție, la București, să-l lămurească pe tovarășul care nu mai trimite repartiția. Că se duc naibii „condițiile optime“ și, odată cu ele, și campania însămînțărilor de toamnă a Gospodăriilor de stat Brateș, Barboș, Pechea... și multe altele.

Dacă ați asista la întrevvedere tehnicianului Bujeniță cu tovarășul responsabil cu repartiția, la București!

— Și așa, vasăzică, dv. fără repartiție nu puteți semăna!

— Păi, uleiul, tovarășe.

— Fii serios, tovarășe! Ce? Bunicu-meu cu ulei semăna?

— Păi, mașinile agricole...

— Lasă mașinile agricole, tovarășe, că dumreata pentru ulei ai venit la București!

— Păi, tocmai, uleiul...

— Iar începi cu uleiul, tovarășe? Pare-mi-se că dumneata ai venit la București ca să-ți pierzi vremea și să ne pui pe noi din muncă cu tot felul de subterfugii. întoarce-te la Galați, tovarășe, și dați-i drumul la însămînțări cît mai beneficiați de condiții optime, altfel... Și în privința repartiției — răbdare! Că la noi, la Minister, nu se bate din palme ca la dv. la Gostat!

— Și se întoarce tovarășul Bujeniță la Galați, convins că Trustul e vinovat că Ministerul nu i-a trimis repartiția.

...Dacă ați vedea nedumerirea Trustului!

— Păi, sigur! Cum să se lase Direcția generală Gostat impresionată de un simplu tehnician! Ce? Cu mărimile de la București merge așa? Cu una-cu două?

— Să trimitem un subinginer!

— Ba un inginer plin!

— Eu zic un inginer-șef!

— Da! Da! Da!

Și pleacă și tovarășul inginer Stratan la București, doar-doar și-or pleca cei de la Direcția generală urechea la nevoile Gostaturilor Brateș, Barboș, Pechea... și multe altele.

— Tovarășe director... sămînța în câmp... tractoarele imobilizate... uleiul prevăzut în plan... repartiția care nu ne mai sosește... condițiile optime...

Dacă ați auzi explozia care cutremură biroul tovarășului responsabil cu repartiția!

— Iar tractoare? Iar ulei? Birocraților! Țineți plina poporului în loc pentru o hîrtiușă! Veși răspunde pentru nerealizarea însămînțărilor la timp! Pentru timpii morți ce ne provocați cu discuțiile și vizitele dv! Pentru sutele de lei cheltuite cu deplasările la București! Pentru — auzi domnule, pentru o hîrtiușă... să piardă dumnealor condițiile optime!

Cei cîțiva funcționari adunați în jurul șefului suspină adînc și-și curăță mai departe unghiile.

— întoarce-te la Galați, tovarășe inginer Stratan și spune Trustului să activeze gospodăriile cît mai beneficiați de condiții optime, altfel... Și nu ne mai deranjați din muncă pentru o hîrtiușă... pentru repartiția aceea! Aveți puținică răbdare!

Și tovarășul inginer Stratan s-a întors și el de la București.

Și nu știm dacă au mai plecat și alți delegați la Direcția generală Gostat din Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

Un lucru știm, însă. Că pentru a însămînța în condiții optime, nu sînt necesare numai circularele, timpul calendaristic și gospodăriile bine organizate. Ci și plivirea buruienilor din aparatul de conducere... cum, spre exemplu, birocrații de la Direcția generală Gostat din M. A. S. Nu de alta, dar pentru a desăvîrși... condițiile optime de care pomenește circulara.

Unele gospodării agricole de stat nu dau suficientă atenție transporturilor de produse.

— Ferice de tine, Ghiță, stai pe ulița pe care trec camioanele G. A. S.-ului; vara ai gratis boabe pentru orătânii și toamna fin pentru vite!

Desen de I. G. POPESCU

Centenar

COPACIUL ȘI DOVLEACUL

de ANTON PANN

Desen de ADRIAN LUCACI

— După dumneavoastră!..

Pe lângă un copaci mare,
Un dovleac, din întâmplare,
Primăvara răsărise
Și pe dinsul să suise;
Care într-ait crescuse,
Încît virfu-i întrecuse,
În lung și-n lat să-ntînsese,
Ramuriile-i cuprinsese
Și pretutîndeni umpluse
De dovleci care făcuse.
Deci, cu această estime
Văzîndu-se la-înlțime,
Începu să se mindrească
Și, zicînd, să se fălească:
„Vezi, eu numa-ntr-o vară
Cît crescui și tot cresc iară
Și tu, copaci din vechime,
În sumă de ani mulțime,
De-ai fi crescut voinicește,
Precum și vrejul meu crește,
Mai-mai ajungeai la stele,
După părelele mele“.
Iar copaciul cel cu minte,
I-a răspuns aste cuvînte:
„Ei te lauzi tu acuma
Că încă n-ai văzut bruma,
Dar cînd va da și zăpadă
Atuncea ești jos grămadă“.
Gîndește la viitoare
Și la cele-ntîmplătoare.
Nu te înlța cu firea,
Pin' nu cerci nenorocirea.

Alo IGL?!

Locatarii imobilului din strada Brezoianu nr. 18, raionul Gh. Gheorghiu-Dej anunțăm cu regret pierderea speranței în legătură cu reparațiile necesare imobilului pe care îl locuim. Cu acest prilej, va avea loc o comemorare în amintirea proiectului de reconstrucție a imobilului, proiect încetat din viață în luna martie a. c., cînd a trecut în seama Direcției tehnice de proiectare a Sfatului popular al Capitalei.

La această tristă solemnitate invităm și pe proprietarii imobilului, tovarășii de la I.G.L. al raionului respectiv, care ar face bine să vină și cu zidarii, ca să repare planșul de la intrare și să acopere instalația de apă și calorifer. Solemnitatea va fi urmată de un program artistic care va cuprinde următoarele numere: „Mi-e dor de tine“ și „De ce nu vii, de ce nu vii“ (voce: locatarii imobilului), precum și poezia „Vremea vine, vremea trece, vine și anu nou acu', vine iarna, vine vara numai I.G.L.-ul nu!“

Tovarășul director al I.G.L.- raional, este rugat să ia parte la solemnitate deoarece la situația actuală a imobilului are și el partea lui... de vină, întrucît în calitate de director al I.G.L. a dovedit foarte multă B.N.N. (Birocrație, Neglijență, Nepăsare), de asemenea și L.D.R. (Lipsă de Răspundere) ceea ce ar putea să-i atragă A.L.L. (Altu-n Locul Lui).

* * *

Locatarii imobilului din strada Franklin nr. 16, aduc la cunoștință pe această cale că reparațiile făcute la imobil, de către I.G.L.-ra-

Intreprinderea nr. construcții și amenajări, făcînd o operație de demolare la imobilul din str. Brezoianu nr. 18, a lăsat instalațiile de apă și calorifer descoperite, expuse intemperiilor.

— Tăticule, ce-l aia întreprindere de amenajări?
— Adică toată iarna, mama o să în... de la vecini!

ionul Stalin, au luat sfîrșit cu următoarele rezultate:

Toate stricăciunile pe care le avea acoperșul au fost reparate, așa încît acum nu picătură de apă nu mai trece prin acoperș... dacă nu plouă. În caz de ploaie însă, toată reparațiile făcute nu se poate să că în interiorul imobilului plouă rău. H bine.

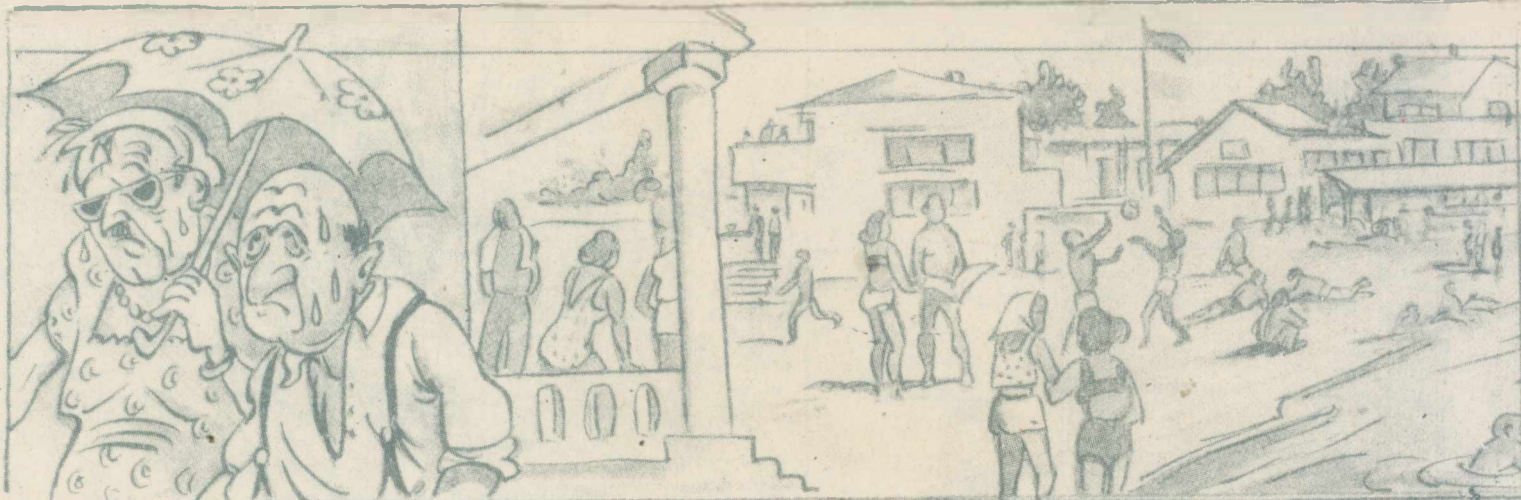
Scara de la pivnița imobilului a fost pusă pe picioare, însă locatarii nu mai pun piciorul pe ea, scara avînd acum o poziție perfect verticală ceea ce face ca acoperșul să se facă actualmente în sală pe lângă scară. Cei care au încercat să coboară pe scară, luîndu-și inima în dinți și luînd apoi și dinții de sub scară.

Geamurile puse de I.G.L. la ferestrele dintr-o sticlă foarte fină, prin care lumina trecea în condiții perfecte. De asemenea treceau și vîntul și ploaia și dacă ar fi să-ți atunci ar fi trecut și ninsoarea. Astfel, imobilul avea aer condiționat și nu se poate să că în camere bătea vîntul, deoarece prin specialiștii de la I.G.L.-raionul Stalin, au intrînd pe o fereastră ieșea pe cealaltă parte așa că temperatura era invariabilă: ca a iernii.

Neapreciînd însă „inovația“ specialiştilor de la I.G.L. și văzînd că aceștia, în loc să pună geamuri, îi pun pe drumuri, locatarii și-au pus singuri geamurile, așa că I.G.L. nu mai are de lucru, chiar dacă n-a luat măsuri, „a notă“.

Canalul colector care a fost instalat în curte, a fost lăsat fără capac, așa că în timpul ploii el a colectat o mare cantitate

Datorită grijii statului popular, în fiecare an tot mai multe mii de oameni ai muncii își petrec concediile în stațiunile de odihnă.

FOSTUL PATRON: — Lor li se înegrește pielea, iar nouă sufletul...

Umbra care urmărește peste tot pe diversioniștii care vin în R. P. Albania.

Glica de la Bonn și imperialiștii americani continuă încercările de a reface armata revanșardă germană.

Marș după instrumente americane

Locatarii!

După reparațiile făcute de I. G. L.—raionul Stalin, la acoperișul imobilului din str. Franklin nr. 16, ploaia pătrunde în și mai multe camere.

— Haideți fraților să ne adăpostim la Popescu, că la el n-a reparat I.G.L.-ul.

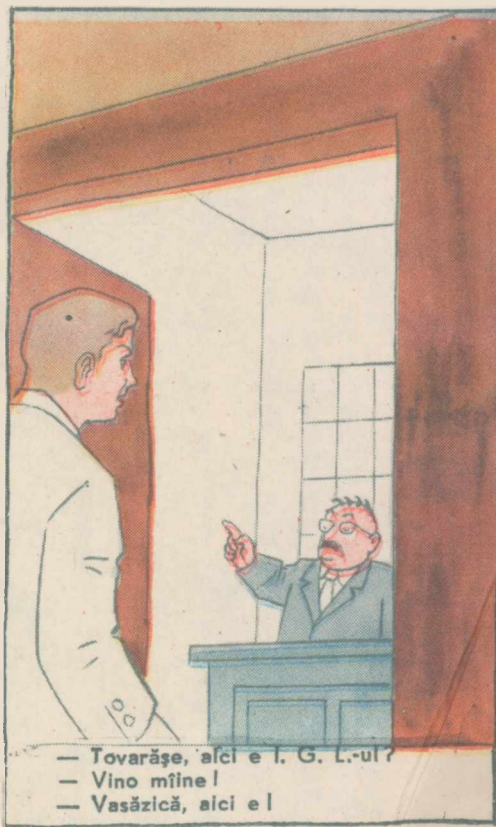
moloz, plină ce n-a mai putut și s-a înfundat. În momentul de față, canalul colector e bun de dat la canal. I.G.L.-ul chemat la fața locului ca să constate situația reparațiilor făcute la imobil, a rămas... imobil.

În schimb, instalațiile sanitare și de igienă care înainte de începerea reparațiilor erau stricate, astăzi nu mai sînt. Nu numai că nu mai sînt stricate, dar... nu mai sînt deloc.

Aceasta fiind situația, locatarii imobilului cer insistent ca imobilul să fie readus în starea în care se afla înainte de începerea reparațiilor rugînd I.G.L.-ul să pornească de îndată la... stricăciuni, pentru a repara... reparațiile făcute.

Ținînd seama de felul cum au fost executate lucrările, de către specialiștii de la I.G.L raionul Stalin, locatarii imobilului își încheie această comunicare cu vechea zicală din bătrîni, puțin modificată: ferește-ne doamne de reparații, că de stricăciuni ne ferim singuri.

Anunțăm amatorii că în imobilul din strada Domnița Anastasia nr. 3, a luat ființă un nou bazin de înot. Bazinul a fost amenajat în pivnița imobilului, care este plină cu apă de cîțiva ani. Această realizare se datorește tovarășilor de la I.G.L.-raionul Lenin, care merită să fie evidențiați deoarece, construind acest bazin, au dat un exemplu de folosire a resurselor locale: atît apa cît și pivnița sînt ale imobilului nefiind necesare din afară alte materiale, decît neglijență și birocrație. Aceste materiale au fost puse la dispoziție de I.G.L.-raionul Lenin.

— Tovarășe, aici e I. G. L.-ul!
— Vino mîine!
— Vasăzică, aici e!

ADENAUER :— Acesta va fi noul vostru tată!

ELECTROCUTAREA LITERATURII PROGRESISTE

Desen de V. VASILIU

McCarthy : — Hei, domnule progresist, acum să discutăm fiecare de la locul său!

Chicago: fapt divers

...Vasăzică, s-a întâmplat la Chicago:
 Scria la constituție că albi și negrii au drepturi egale? Scria! Scria la constituție că albi și negrii au datorii egale? Scria! A strins guvernul impozite și de la albi și de la negri? A strins! Și dacă s-au mutat în cartierul Trumbull-Park și albi, și negri — era asta democrație? Era!

Ei, vedeți? Nu era! Și ca dovadă că nu era, citeva zile de la mutare, reprezentanții „democrați” ai și mai autenticiilor „democrați” care sînt proprietarii albi din Trumbull-Park, s-au oprit în fața caselor locuite de negri, au scos trei răcnete ku-klux-klaniste și au zvrilit un camion de pietre, și o mulțime de măciuci în capetele uluite ale celor care îndrăzniseră să violeze... „democrația” americană. Cum o violaseră? Doar a fost consemnat în procesul-verbal al poliției din Trumbull Park: negrii se mutaseră într-un cartier... alb.

Cum a auzit de întimplare, șeriful local a tresărit violent. A pus o mină pe constituție și una pe revolver și, cum nu avea o a treia mină ca să-și scoată trabucul din gură, a rostit teribil și ininteligibil către cei trei subalterni ai săi: „Boys — constituția a fost violată — luați urgent contact cu victimele și înregistrați plingerile!”

Căpitanul George Barnes, locotenentul Joseph Morris și căpitanul George A. Oltewis — poliști rutinași — au înțeles pe loc că trebuia procedat drastic. Au salutat trabucul cu un O.K., au făcut stînga-mprejur și au aterizat la Trumbull-Park pentru... „a lua contact cu victimele”. În care scop, deci, i-au adunat pe proprietarii „democrați” și le-au adresat următorul discurs:

„Iubiți cetățeni, misiunea noastră nu e deloc plăcută! Dar am jurat să sprijinim legea și ordinea, și, ca poliști, sîntem obligați s-o facem! Știm că în cartierul acesta nu există nici huligani și nici bătași. Nu vrem să facem pe nebunii cu nici unul din dumneavoastră și nu vrem ca nici unul din voi s-o facă pe nebunul cu noi!”

Urale prelungite au salutat declarația „omului legii”. Pactul fusese încheiat? Fusese! Ordinea era instaurată? Era! Ce ne facem însă cu familiile celor bătuși, cu bruma de avut în stradă și care numai printr-o simplă întimplare erau și negri.

„Trebuie făcut ceva concret pentru victime!” — a devenit cuvîntul de ordine al îndușoatei adunări.

William Scanlon, vicepreședintele asociației proprietarilor din Trumbull-Park, s-a ridicat atunci și i-a asigurat pe trimișii șerifului:

„Victimele vor fi ajutate! Victimele nu trebuie să mai suferă! Victimele trebuie să se bucure de toate avantajele constituției! Asociația noastră a hotărît să verse toți dolarii necesari... eliberării pe cauțiune a băieților despre care năzuroșii de negri suțin că i-ar fi bătut.

Și „băieții” care bombardaseră casele negrilor și pe care șeriful îi arestase dintr-o „regretabilă greșeală” au fost imediat puși în libertate... căci nu pentru libertate pledează constituția unchiului Sam? Pledează... Dovadă că pînă la ora aceasta nici un negru cu capul spart n-a fost arestat... Ce va fi însă mine, nu se știe.

H. ȘTEFAN

IN LUMINA FAPTELOR

Despre o invenție curat americană

Îngrijorați peste măsură de vântul care suflă a pustiu în craniul mării majorități a chiar licențiatilor și doctorilor ieșiți din universitățile S. U. A., niște savanți experți în ale culturii transatlantice au ajuns, după îndelungi cercetări, la concluzia că vina este întreagă a năravului studenților americani de a citi prea încet.

Trăim în secolul vitezei, ce naiba ! Și nu este îngăduț să absorbi abia 150—200 biete vorbulițe pe minut. *Time is money!* Un cititor „serios” trebuie să dea peste cap în 60 de secunde cel puțin de două ori pe atita.

Meteahna fiind astfel găsită, trebuia găsit și leacul. Și a fost găsit !... Are forma unui aparat — botezat „accelerator al cititului” — cuprinzând un motorăș electric și un fel de perdeluță de metal care coboară binisor pe pagină. Și cu cit motorul se învîrte mai repede cu atît alunecă mai repede ecranul și cu atît mai repede e nevoit cititorul să înghită slovele.

Liceele și universitățile din S. U. A. dispun de acum de cite un asemenea aparat, iar învățăceii — te pui cu tehnica americană ! ?! — își măresc în numai 20 de sedințe cu 100 pînă la 300% capacitatea cititului...
...Dar nu și puterea înțelegerii.

Ceea ce le-ar trebui studenților ar fi mai degrabă un aparat care să-i deprindă a chibzui adînc, pe îndelete. Deprindere minunată pentru sănătatea minții, dar tocmai de aceea plină de primejdii pentru sănătatea Wall Street-ului.

SCURTE ȘTIRI FĂRĂ COMENTARII

Aflăm că doamna Lawrence Roberts, soția unui fost locțiitor de ministru al finanțelor americane, a organizat o mare petrecere pentru sărbătorirea împlinirii a 8 ani de la nașterea calului ei favorit, care răspunde la numele de Sfîntul Ion Botezătorul. A fost veselie mare, cu masă mare, trufandale și șampanie ; iar una dintre cele mai mari orchestre din Washington și un cor bogat i-au cîntat, calului, „Mulți ani trăiască !”.

Într-un articol din *Journal de Genève*, în care se arată de ce noul Wehrmacht nu trebuie să inspire teamă de război, citim : „Soldații nu vor mai purta acele cizme care au răsunit atîta timp ca un glas lugubru în orașele străine ocupate de vechiul Wehrmacht. Soldatul german (occidental, firește, n. n.) nu va purta cizme, ci pantofi americani cu șireturi...”

COPILĂRIA UNUI AMERICAN

Roman de diverse...vîrste

- LA 5 ANI : — Tăticule...
— Ce vrei ?
— Dă-mi 5 cenți pentru un comics !
- LA 7 ANI : — Tăticule...
— Ce vrei ?
— Dă-mi un dolar pentru curse !
- LA 10 ANI : — Tăticule...
— Ce vrei ?
— Dă-mi 5 dolari pentru poker !
- LA 15 ANI : — Tăticule...
— Ce vrei ?
— Dă-mi 10 dolari pentru un revolver !
- LA 17 ANI : — Tăticule...
— Ce vrei ?
— Mîinile sus și...dă-mi toți banii !

V. D. POPA

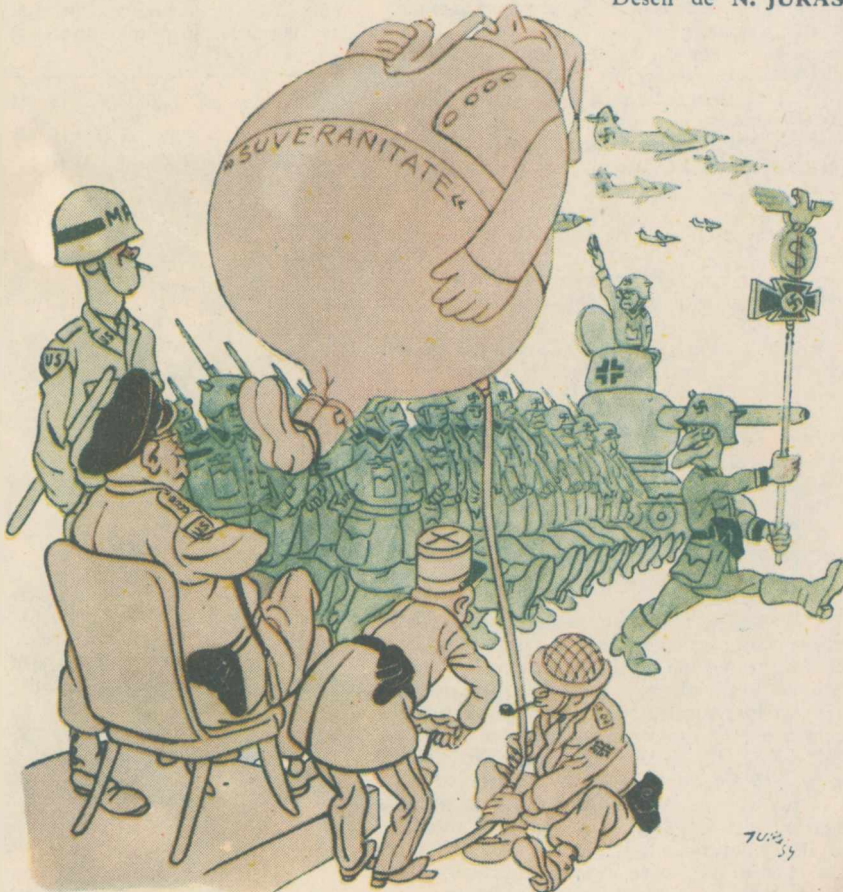
Conform legii adoptate recent de medjilisul turc, americanilor li s-a dat în Turcia dreptul de extrateritorialitate.

— De ce-l ocolește toată lumea ?
— Se bucură de un larg drept de extrateritorialitate.

Desen din „Krokodil” de BORIS EFIMOV

Desen de N. JURĂSCU

BONN-UL A PRIMIT „SUVERANITATEA”

„URZICAI”

Lapte și smîntînă

de ȘTEFAN HORIA

1. Unde apare familia care co-operează la Balotești

Este un lucru bine cunoscut că orice cooperativă sătească are în fruntea ei un președinte. Cooperativa din comuna Balotești, raionul Snagov, face excepție în această privință și, după cum se va vedea mai la vale, și în alte privințe. Astfel, în fruntea cooperativei din comuna Balotești se află „șeful”, nea Tudor, sau neica Tudorică, așa cum — cu deosebită tandrețe — l-au botezat rudele mai apropiate, adică funcționarii din conducerea unității sătești pe care o prezidează. Dar să nu ne oprim la acest amănunt...

De obicei, după președintele respectiv urmează vicepreședintele. În cazul cooperativei noastre, vicepreședintele Barbu Răduță nu e nici frate și nici cumnat cu nea Tudor... Cumnat e numai contabilul — cu referențial tehnic — care, în rîndul său, e cumnat cu gestionarul — ambii fiind doar finii președintelui.

Nu! Vicepreședintele e pur și simplu văr cu neica Tudorică, iar neica Tudorică își ține subalternii ca un adevărat tată de familie... căci chiar o familie conduce sus-numita cooperativă.

Era să uit! Se mai află la data cînd începe povestea noastră și un funcționar mai mărunț la cooperativa Balotești. Dar acesta nu era nici văr, nici fin, nici cumnat, frate sau măcar... soră cu președintele. Acesta era un „ăla”. Și „ăla” s-a nimerit a lua parte tocmai la ședința cu pricina, ședință în cursul căreia s-a înnodat întreg buclucul ce ne pregătim a povesti.

2. În care se face planul și se aranjează premiul

— Tovarăși veri, cumnate, fini și „ăla” de colo, să nu se spună că masele nu sînt și ele reprezentate în conducerea cooperativei noastre!

— Să ne trăiești, neică Tudorică... Ia mai adu o damigeană de jos, măi „ăla” de colo, nu vezi că paharul „șefului” e gol? Și cum ziceai, nece?

— Nu mă mai întrepuie, finule, că acu’ te șterg de pe listă! Ziccam: este ăsta un moment solemn?

— Este!
— Scria în planul de achiziții atît și atît?
— Scria!

— Și cît am realizat, fine Morarule? Zi-i mai iute, că ești contabilul cooperativei, ce dracu’!

— Am realizat, nașule! Casă nouă în sat, acareturi, un ban deoparte... Hai noroc și la mai mare!

— Nu asta te întreb! Cît am realizat la achiziții — la achizițiile cooperativei, nu ale tale — dacă în plan era trecut atît și atît?

— Cît? Păi... Atît și atît... și încă atît peste plan!

— Carevasăzică, am depășit planul!
— Depășit!
— Datorită muncii noastre!
— Datorită!

— Tovarăși, așa stînd lucrurile și avînd în vedere sudoarea ce a curs pe frunțile noastre tot așteptînd în pragul cooperativei ca cetățenii să vină să ne depună la picioare din prisosul lor, propun să se acorde un premiu acelora dintre noi care au așteptat cel mai mult depășirea planului de achiziții. Care premiu să fie de 4000 de lei, deoarece cam atîta ne trebuie la ora actuală. Acest premiu urmează a fi împărțit după un plan dinainte stabilit, planul nostru, măi, adică: un miar șnului Moraru, care a adus lucrurile bine în condei, un miar ajutorului său care s-a

ocupat cu mărunțișurile și două miare mie, președintele, care sînt tatăl vostru și trebuie să mai am și altă dată grijă de voi.

O furtună de urale răsună în incinta sufrageriei (cameră de ședință ad-hoc).

— Dar...
Urarele încetează brusc. Ochii tuturor se holbează și capetele se întorc încet către fundul întunecos din care a purces glasul.

— Ce „dar”, măi, „ăla”?
„Ăla” a înghițit un nod, copleșit de fulgerele din privirile președintelui și abia izbutește să biuguie:

— Planul...
— Ce-i cu planul?
— Păi... nu s-a depășit decît la lapte... vite, ioc — furaje, ioc — ouș, ioc — păsări, ioc.

— Carevasăzică... tu spui că nu s-a achiziționat decît ioc!

— Ioc... și nițel lapte... tovarășe președinte...

— Cum, măi, nițel? Vagoane întregi!

— Vagoane întregi, să trăiți, dar vite? Pici? Cereale? Ouș? Păsări?

— Iar mă ia cu păsările! Pare-mi-se că i s-a făcut de zburat!

— Atunci... să lăsăm păsările, tovarășe președinte... Dar cu premiul? Nu există o hotărîre care spune că premiul unui salariat nu poate depăși salariul său pe o lună...?

— Morarule, izbucnește președintele, cheamă-l pe „ăla” la tine și premiază-l și pe el... cu o fosie de drum! Și să trecem la alte puncte de pe ordinea de zi! Premiera a fost votată în u-na-ni-mi-ta-te!

3. În care se vede cum unii achiziționează... premiul, iar alții le plătesc

Tovarășul Mircea Eftimie, șeful Serviciului plan, de la Uniunea raională a cooperativei de aprovizionare și desfacere, nu e nici cumnat, nici fin și nici văr cu neica Tudorică de la Balotești. Într-un cuvînt, nu e nici un fe.

de rudă cu auto-premiatul președinte al achiziționării de lapte plus ioc peste plan. Ce este tovarășul Mircea Eftimie se va vedea imediat.

Vine, vasăzică, tovarășul Moraru, tocmai de la Balotești, ca să obțină de la șeful de plan aprobarea... „planului”.

— Tovarășe Eftimie, scrie la valoarea planului nostru de achiziții atît și atît?

— Scrie!

— Am achiziționat de atît și atît?

— Ați!

— Am depășit deci cu atît și atît?

— Mda... Meritați un premiu!

Ochii tovarășului contabil Moraru se aprind.

— Așa-i, tovarășe Eftimie? Eh! Dați aprobare și... ne premiem noi, n-aveți grijă!

— Bravo! Să vă aveți ca frații...

— ...ca finii și cumnații, tovarășe Eftimie!

— Să împărțiți premiul după gradul de...

— ...de rudenie, da, să trăiți!

— Și să mai veniți și la anul!

— Și-n alți ani, tovarășe Eftimie, că tot pe neica Tudorică o să-l alegem președinte, că ne e ca un tată!

Și tovarășul contabil Moraru s-a întors la neica Tudorică, nașu’, președintele, cu iscălitură în buzunar, cu zimbetul pe buze și cu gîndul la casa pe care avea s-o mai dichisească pe ici, pe colo.

Mare mirare pe tovarășul Eftimie, după un timp, cînd e chemat să dea socoteală de o chestie despre care nu știe nimic. Nu știe nimic, tovarășul Eftimie, să-l tai!

— Cum, tovarăși, n-au depășit Baloteștii planul? (sfidare) Cum? nici măcar nu l-au realizat pe sortimente? (consternare).

Îmi imputați mie premiul? (uimire) Adică eu să plătesc pentru că ei m-au dus de nas? (indignare) Tovarăși, îmi fac autocritica! (smerenie) Am fost un gură-cască! (în sfîrșit, un argument valabil, dar tardiv, căci laptele se și vărsase).

4. O morală neconcludentă, dar strict autentică

Încilcită poveste... și mai ales amară morală. Familia de la cooperativa din Balotești nu achiziționează decît lapte. De ce numai lapte? Pentru că îi pot lua jos smîntîna, care, tradusă în bani, înseamnă 4000 lei premiu. Iar cînd ulcica de lapte se sparge, — căci vorba cea: ulcica nu merge de multe ori la... lapte — de plătit, n-o plătește neica Tudorică, nașu’ președintele, ci... tovarășul Mircea Eftimie, șeful Serviciului plan de la U.R.C.A.D.

Păi, să nu tot achiziționezi?

Unii vînzători umblă fără atenție cu mărfurile, degradîndu-le.

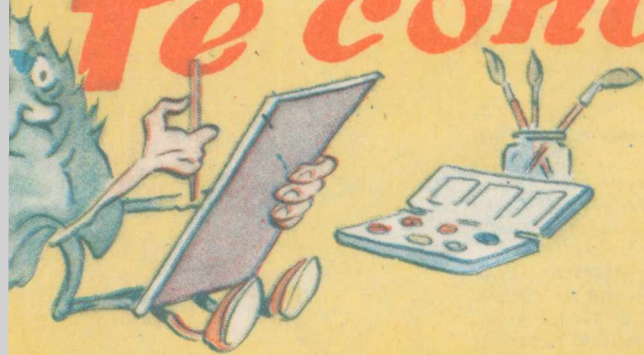
AU SOSIT MĂRFURI NOI

— Umblă mai încet cu aparatul ăla. E rezervat pentru frate-meu!

Desen de E. ARNO

Pe concret

La Eugén, contabil la subsecția Răteasca, raionul Virtoape, s-a făcut pe statul de plată, pe nume fictive, 5.000 lei, pe care și-a însușit. Conducerea G.A.S.-Mavrodin a luat cunoștință de aceasta, dar nu și-a luat nici o măsură împotriva delapidatorului.

SECRETORUL: — Pui oameni fictivi pe stat? E un scandal!
 CONTABILUL: — Ce scandal? Parcă dv. nu știți?
 SECRETORUL: — E un scandal că știu și alții...

La Ocolul silvic Orăștie, contabilul-șef Albu Romul a închis în dulap aparatul de radio, sub pretext: că trebuie să se facă economie de curent electric.

CONTABIL „ECONOM”

— De când ați închis aparatul nu mai sîntem la curent cu nimic.
 — Mai bine să nu fiți în curent decît să plătim curent!

Președintele C. C. F. S. - raionul Mizil, Ionel Constantin, obișnuiește să convoace la întîlniri sportive cite 3-4 echipe de fotbal deodată.

— Cum o să jucăm trei echipe, tovarășe președinte?
 — Foarte simplu: tragem la sorți două echipe, iar a treia joacă la pronosport.

Tractorul rutier I. A. R. nr. 65556, de la S.M.T. Nanov, raionul Alexandria, a rămas imobilizat luni de zile din pricina lipsei de preocupare pentru procurarea cauciucurilor. În acest timp, au dispărut numeroase piese, astfel că atunci cînd vor sosi cauciucurile, tractorul nu va mai putea fi pus în funcțiune.

În „Editura tehnică“ a apărut manualul intitulat „Tehnoredactarea“ și subintitulat „Noțiuni elementare de prezentare grafică și poligrafică a cărții“.

E o lucrare instructivă. Am început s-o citim. Am ajuns la pagina 4.

Rîndul 17 de sus spune:

„In figurile 1-4 sînt arătate diferite modele de coperte interioare“

Și mai jos se arată: fig. 1, o „copertă interioară“; fig. 2, o „pagină inițială“; fig. 3, o „copertă... exterioră“; fig. 4, un „titlu fals“.

Adică „diferite modele de coperte interioare“, dintre care

una e... exterioră, iar două sînt... altceva.

Cam ca în snoava cu cei patru evangheliști, care erau trei: Luca și Matei.

Manualul „Tehnoredactarea“, cu cele 4 figuri de mai sus, are patru autori: Vlad Mușatescu, Adrian Zahareanu, Anatolie Rosmarin și Achille Daniel.

Cîte o... figură de fiecare.

*

Ziarul „Informația Bucureștiiului“ publică în nr. 384 un reportaj semnat P. L. și intitulat

Pregătiri în vederea serbării „Culesul viilor“.

Reportajul începe așa:

In acest an se desfășoară, pentru prima dată în Capitală, tradiționala serbare „Culesul viilor“.

Fenomenul e interesant. Pînă la acest reportaj, nu se cunoscuse nici un caz de sărbătoare... tradițională, desfășurată pentru... prima dată.

Dar cum nu e sărbătoare în fiecare zi, se speră că autorul reportajului a scris așa pentru... ultima dată.

Că, adică, în articolele sale viitoare, exprimarea greșită nu va deveni... tradițională.

RASPUNSURI FORMALE

Comitetul executiv al Sfatului popular al regiunii Pitești ne răspunde la sezișarea asupra unor abuzuri săvîrșite de funcționarul Mișu Trăilescu de la Sfatul popular al orașului Rîmnicu-Vîlcea, Secția gospodăriei comunale și industriei locale, Sectorul construcții.

Ne răspunde — după două luni — că „a luat măsuri ca sus-numitul să fie înlocuit din funcție“.

Dar verificarea la fața locului constată că — după trei luni de la sezișare — „sus-numitul“ este tot unde era, că nimic nu s-a schimbat și toate merg ca mai înainte.

În plus, a amenințat cu represalii pe corespondentul vointar care a semnalat presei abuzurile lui Mișu.

Deci răspunzîndu-se formal, semnatarii răspunsului umblă cu miș-mișuri.

* * *

— Sezișat asupra atitudinii antimuncitorești a directorului morii „Oltul“ din Drăgășani, pe nume Barzon Constantin. — Comitetul de stat pentru colectarea produselor agricole (Direcția generală a morăritului, Serviciul cadre) ne răspunde că „S-a propus scoaterea lui din muncă“.

Și, într-adevăr, după două luni — precum constată verificarea la fața locului — respectivul a fost scos... basma curată, fiind numit (tot director) la... altă moară. Și anume, la Ar-

cești. Acolo, el va continua să... macine în bătăi pe subalterni.

* * *

— La semnalarea ce i-am transmis, cum că pe tăblițele indicatoare ale străzii I. C. Frimu din Oradea, stă scris de doi ani — numele greșit „Gheorghe I. Frimu“, Sfatul popular al orașului de subordonare regională Oradea (Comitetul executiv, Secția secretariat), ne răspunde: „azi, pe placa străzii respective, figurează scris I. C. Frimu“.

Realitatea: după o lună de la acest răspuns, verificarea la fața locului constată că pe tăblițe stă scris tot „Gheorghe I. Frimu“.

Deci nu se poate spune că acesta e un „răspuns formal“ Acesta e un răspuns mincinos.

URZICA AJUTA

— În „Urzica“ nr. 15 (117), raidul „Școli, rațe și ingineri“ au fost criticate, unele forți pentru lipsuri în munca lor, legătură cu deschiderea anului școlar 1954—1955.

În privința lipsurilor constatate la I. C. S. Combustibil București, — ne comunică „Direcția Generală de aprovizionare populației cu combustibil“ pe lângă Consiliul de Miniștri, s-au dat dispoziții „Combustibilului“ să livreze lemne și că buni de bună calitate. Fotodată s-au luat unele măsuri de ordin administrativ, datorită cărora vor fi îndepărtate în mare parte deficiențele constatate la depozitele „Combustibilului“—București. O veste care ne... încălzesc.

* * *

— În nr. 13 (115), la rubrica „Dragă Urzico“, a fost criticat Sfatul popular al Capitalei pentru relele condiții în care poartă, într-o magazie improprie costumele ansamblului său de cîntece și dansuri.

La critica adusă, Sfatul popular al Capitalei, Secția secretariat, ne răspunde că a luat măsuri să fie mutate costumele într-un local corespunzător. Totodată „ele urmează să fie curățate, călțate și aerisite“.

S-ar putea profita de ocazia arisindu-se și... repertoriul.

* * *

În nr. 11 (113), la rubrica „Urzica Sport“, a fost criticată echipa de fotbal „Recolta“ din Negoiești, regiunea București, ai cărei componenți pierzînd un meci jucat cu echipa „Progresul“ Călărași — și-au luat... revanșa, brutalizînd pe învingători.

Forul sportiv superior ne comunică sancțiunile aplicate:

— a fost înlocuit antrenorul Tudor Aurel;

— au fost suspendați: pe un săptămîn Lefter Valeriu; pe șase luni, jucătorii Buburică Alexandru, Călin Niculaie și Adam Alexandru; pe o lună, jucătorul Drăgan Viorel.

N-au fost sancționați toți jucătorii echipei „Recolta“ ca să mai rămînă cîțiva... de sămîntă.

EPIGRAMĂ

Adesea, țigările „Mărășești“ se fabrică tari ca niște bețe

Fac fumătorii sefe-sefe
Intristați peste măsură,
Căci fabrica le pune bețe
Nu în roate, ci în... gură.

MARTIN DAWER

Stații călătore

Îmbrîncit și înghiontit mă apropii de ușa vagonului. Iată stația. Mă pregătesc să cobor. Dar... ce s-a întimplat oare? Fără a-și încetini măcar viteza, tramvaiul își urmează cursa.

— Tovarășe! Tovarășe vatman! De ce nu oprești? Întreabă simultan mai multe voci. Omul întoarce capul, ne aruncă o privire plictisită și ne informează laconic:

— Păi, aici nu mai e stație...

— Cum nu mai e? sare cineva. Abia acu' două ore am venit pe același drum și „opt“ a oprit aici.

— E-hei! Acu' două ore! exclamă vatmanul pe un ton de parcă ar vorbi despre vremea cînd strămoșii noștri se serveau pentru deplasări de spinările incomode ale ichtiosaurilor.

— Ei, unde-i stația cea nouă? întrebă o bătrînică.

Vatmanul ne arată cu capul colțul străzii V. A. Ureche...

Între strada Simonide și strada V. A. Ureche nu sînt mai mult de vreo 150 metri. Atunci care este scopul schimbării? E adevărat că pînă acum vreun an și jumătate stația domicilia la V. A. Ureche. Apoi au călătorit-o înapoi la Simonide, spre încintarea locatarilor acestei străzi. Deci se prea poate ca noua modificare, I.T.B.-ul să fi făcut-o ca

să-i împace pe cei de pe strada V. A. Ureche. Dar care este adevăratul motiv?

Exemple din acestea se pot înșira cu zecile, la toate liniile de tramvai și în toate cartierele Capitalei. Singura explicație ar fi că la I. T. B. există un fel de „Serviciu special de mișcare a stațiilor“ care pentru a-și îndeplini planul trebuie să schimbe trei, sau patru stații pe lună.

Închipuiți-vă însă ce s-ar putea întimpla dacă într-o bună zi și C.F.R.-ul ar adopta aceste „inovații“. Vă puteți pomeni atunci că plecînd în concediu de odihnă și întrebîndu-l pe șeful de tren dacă mai e mult pînă la Breaza, acesta să vă răspundă:

— Păi, nu mai oprește la Breaza. Stația s-a mutat la Comarnic...

— Cum? ?... Auleo! Atunci ce mă fac?

— Foarte simplu! Coborîți la Comarnic și o luați înapoi pe jos pînă la Breaza. Și văzînd expresia dv. de îngrijorare să vă liniștească: — N-aveți decît vreo zece kilometri...

Cert este însă că asemenea inovații, departe de a fi cuiva de folos, se fac în dauna cetățenilor. Iar tovarășii „Incurcă-lume“ de la I.T.B. ar face mai bine să lase stațiile în locul lor și dacă cumva le arde neapărat de călătorie, să călătorească ei.

DE CE TACEȚI?

Ce zgîțești ochii așa la mine? Ce? Crezi că mă sperii? De tine să mă sperii? De nu-ți frîngi de treabă, pun mîna pe un par și-ți frîngi cocoșa. Nu și-e rușine? Om ești tu? Te primim ca pe un om cinstit și tu... Ce, mă, ce-ți închipui tu că-i cooperativa noastră? Vacă de muls? Păi îți pun mîna-n ceafă și te scutur de-ți merge untul. Așa contabil cum ești! Ce dacă te chiamă Samson. Poate să te cheme și Napoleon! Și dumneata, nene Bordei, ce-ai rămas așa? Ce dai din umeri? Crezi că dacă am tăcut pînă acum o să tac și de-aci încolo? Și pe dumneata te scutur: chiar dacă ești președinte! Cooperativa este și a mea; am dreptul să vă scutur! Ce faceți cu banii noștri?... Stai aici, Samsoane, unde pleci? Crezi că ai scăpat? Să spui aici în fața oamenilor ce-ai făcut cu banii. Nu te rățoi... Nu te rățoi la mine, Samsoane, că dai de dracu. Să spuneți amîndoi... Ia dă hirșoagele-alea-ncoa. Dă-le încoa, Samsoane, că tu le-ai făcut. Tu ne-ai fost contabil. Ți-nchipui că dacă sînt femeie nu mă pricep? Ce-oi zice tu în capul tău: „asta-i muiere proastă! Toți sînt niște proști. Las’

să-i duc eu din condei”. Nu ne duci, Samsoane, nu ne duci. Vino mai aproape! Vino și dumneata, nene Bordei! Să ne spunei nouă acum de ce sînt făcute scriptele astea? Credeți că de florile mărului? Sau să vă ascundeți după ele? Nu, Samsoane, în ele trebuie scris adevărul. Dai din cap? Așa e? Și tu zici așa e. Dacă e așa, de ce ați scris minciuni, mă? De ce ați scris minciuni, Samsoane? Ce-i asta? Șase vagoane de lemne arse la stîncă. Ce-au făcut două stîncă cu șase vagoane de lemne? Au încălzit oile în mijlocul verii, să nu răcească?... Nu te da înapoi, Samsoane. Vino mai aproape! Ce scrie aici? O mie două sute doispe lei. Ce-i asta, Samsoane? Bravo, bravo, Samsoane, frumos! Banii noștri... Da’ mia asta și o sută șapte zeci, ce-i cu ei? Aha, ați transportat douăzeci de vite pe jos dela Dulcești pînă la Roman, adică șaisprezece kilometri pe jos a costat o mie o sută șapte zeci. Ce zici, Samsoane? Dai din umeri, ai? Știi ce-ați merita, mă, voi, voi aștia care vă bateți joc de munca noastră? Să vă strivim, mă!

Aa! Da’ ce-mi văd ochii? Vai de capul meu! Ce-i asta? Bată-vă Dumnezeu să vă bată! Ia citește aicea! Nu citi în gînd, păcătoșule! Dă-ncoa să citească tare. Auziți, oameni buni, ce-a scris omul ăsta. Auziți oameni buni și cruciți-vă. Șapte kilograme de cuie pentru un raft făcut din două scînduri și trei lațuri. Ați mai pomenit asta? Ce rafturi sînt astea în care ați bătut șapte kilograme de cuie, Samsoane?

Uite, eu sînt femeie liniștită, dar dacă mă calcă cineva pe bătătură îmi sare țandăra și strig. Nu dau voce nimănui să-și bată joc de munca mea... Ei, ce-ai de zis, Samsoane? Ce-ai de spus, tovarășe președinte?

Vorbește. Că eu ce-am avut de spus am spus. De ce taci?

Floarea lui Iordan
cenzoră la coop. din Dulcești,
raionul Roman.

Pt. conformitate: Nicuță Tămase

DICȚIONAR URZICA

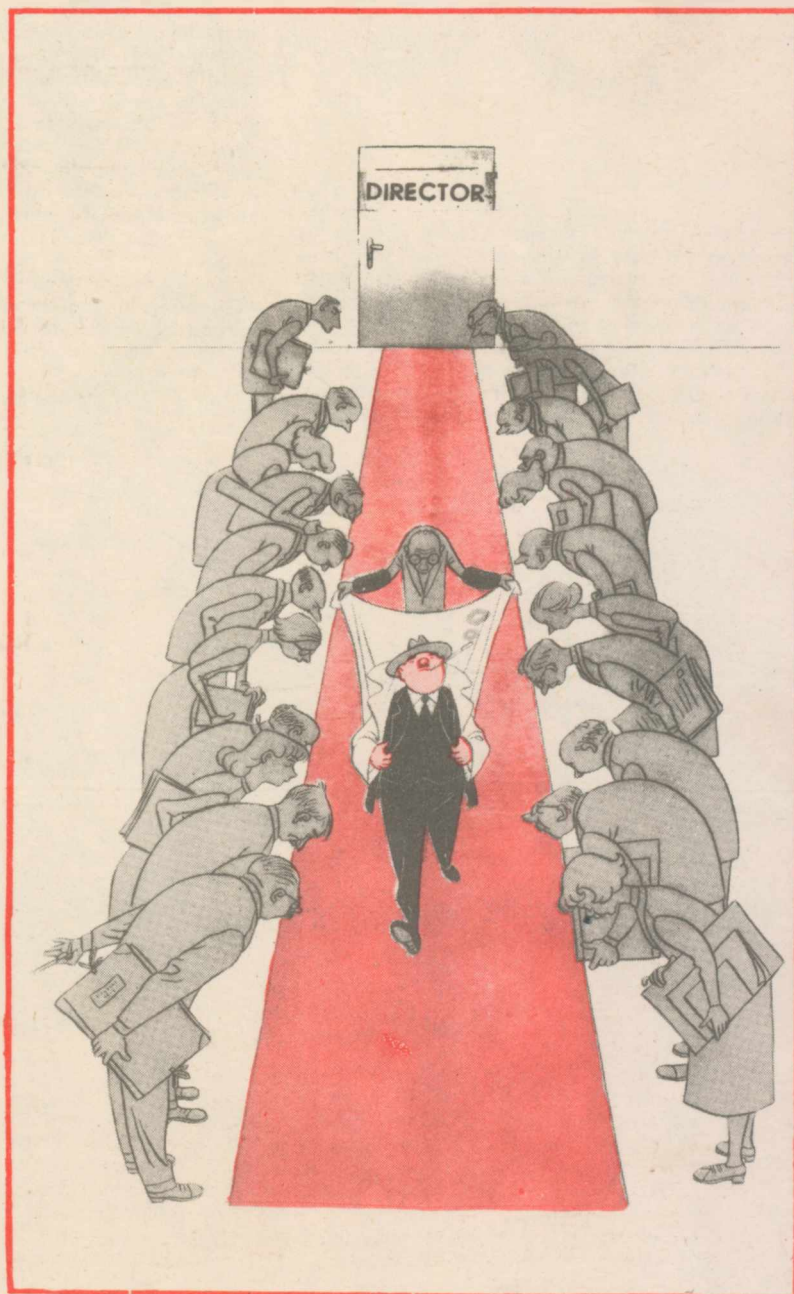
A FI SAU A NU FI — Cugetare din piesa „Hamlet”, împămîntenită și rămasă pînă-n zilele noastre. E folosită în numeroase ocazii. A folosit-o și tovarășul Joldiș Ioan dela Centrul Mecanic Careii Mari, atunci cînd a fost trimis la Slănic, de către comitetul de întreprindere al Centrului, pentru a urma o școală specială. Ajuns la destinație, după un drum de peste 500 km. i s-a comunicat că la Slănic nu există o astfel de școală. Tovarășul Joldiș a ridicat din umeri și a oftat: „A fi sau a nu fi”? La Centrul mecanic i s-a spus „a fi”, la Slănic i s-a răspuns „a nu fi”...

PARTICULARITATE — Semn distinctiv, care deosebește un lucru sau ființă de celălalt. De exemplu: culoarea galbenă deosebește canarul de celelalte păsări. Cele trei unghiuri deosebesc triunghiul de celelalte figuri geometrice. Sau alt exemplu: mirosul specific, neplăcut, propriu biberoanelor produse de fabrica „Nikos Beloianis” din Timișoara deosebește aceste biberoane de biberoanele fabricate de alte întreprinderi, care nu au niciun fel de miros. Dovadă sînt cele cîteva sute de biberoane „mirositoare”, care se odihnesc de multă vreme în sertarele magazinului „Romarta”.

PRESTIDIGITAȚIE — Inșușire pe care o au unii oameni, care, folosind înțelepciunea de mîna, fac să dispară de sub ochii noștri tot felul de obiecte. Unul din cei mai proaspeți și mai valoroși prestidigitatori, mai tare decît Josefini, este tovarășul P. Miron, director al întreprinderii Regionale de creștere și îngrijire a animalelor — Iași. Într-adevăr, a făcut să dispară 10.000 kilograme de porumb destinat unității sale din Vaslui, care a fost chemată de urgență să ridice această cantitate. Cele 10.000 kg. nu le-a ridicat nici directorul, nici unitatea din Vaslui, pentru simplul motiv că porumbul în chestiune exista numai în imaginația prestidigitatorului.

SALCIE — Arbore care crește îndeosebi pe malul apelor. Există și o specie de salcie, care se numește salcie plîngătoare. Salcia cea mai plîngătoare este comuna Salcia. Plînge pentru că are un S.M.T. care nu se îngrijește de atelajele pe care le are în păstrare. Astfel, o semănătoare se află aruncată încă de anul trecut în comuna Toderești, raionul Suceava; o cisternă mare și două pluguri de tractor zac uitate la G.A.C. Romînești, iar în curtea Sfatului popular Iacobești odihnesc alte pluguri. Două măsuri se cer luate pentru ca Salcia să nu mai fie plîngătoare: atelajele să fie aduse la S.M.T., iar cei vinovați să plece de acolo.

UNIC — Despre un lucru se spune că e unic, atunci cînd e cu totul deosebit, excepțional, într-un cuvînt cînd nu se mai găsește un altul la fel. De exemplu, despre cutare statuie monumentală se spune că e unică deoarece nu se mai găsește o a doua ca ea. Alt exemplu: despre farmacia din Buhuși se spune că e unică pentru că nu se mai găsește o a doua în tot Buhușul, deși cetățenii au cerut de luni de zile înființarea a încă unei farmacii. Se pare că și promptitudinea cu care Ministerul Sănătății rezolvă această doleanță, e tot unică...

Un director cu autoritate

Desen din „LUDAS MATYI”

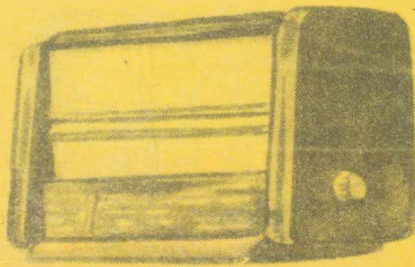
Metode originale

NEGRU
PE ALB

Un bătrînul oraş de pe malul Dunării, Brăila, trăieşte, şi nu s-ar putea spune că trăieşte rău, tovarăşul Fructer. „Să fie sănătos“ o să spunei, şi eu n-o să vă contrazic, pentru că nu am absolut nimic cu sănătatea tovarăşului Fructer. Dealtfel, ţin să vă anunţ, că în momentul de faţă, tovarăşul Fructer e sănătos, bine dispus, şi director comercial la O. C. L., produse industriale, Brăila. „Treaba lui“ o să spunei, şi de data asta o să vă contrazic, şi o să vă rog să aveţi niţică răbdare, iar dacă plină la urmă o să mai spunei „treaba lui“, să nu-mi spunei mie pe nume.

Carevaşzică, de prezentat vi l-am prezentat. Ştiţi cum îl cheamă, ştiţi unde lucrează, un lucru nu ştiţi: cum lucrează. Ei, uite, eu ştiu. El încă nu ştie că ştiu, şi nici nu prea cred să-i facă plăcere că ştiu. S-ar putea chiar să se supere. Ce să fac? Nu poţi împăca pe toată lumea, cum face tovarăşul Fructer. Da, da, el reuşeşte totdeauna să împăce pe toată lumea. Şi asta numai pentru că e teribil de prudent. De altfel, prudenţa, care e mama înţelepciunii, este trăsătura de caracter cea mai accentuată la tovarăşul Fructer. Iată un exemplu. Au venit la O. C. L. Brăila, ceasornice. Ce

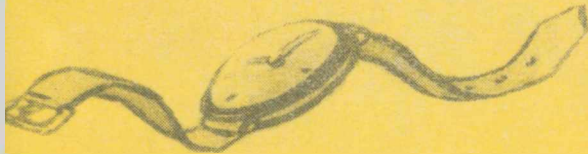
le pune la adăpost, în casa de bani din biroul său. Dacă o să-l întrebaţi, de ce face asta, o să vă pună la punct imediat: „Le vînd numai la frunţaşii în producţie!“ Explicaţia ar părea justă. Vezi însă, că se mai găseşte cîte unul curios din fire, care vrea să afle cine sînt frunţaşii, cari au cumpărat ceasornice prin grija tovarăşului Fructer. Şi dacă-i curios li află: unul e tovarăşul Tănăsică Marin, altul, Crişan Sandu, altul Hodor Tudor, altul Dafin Simion, Bernstein Rubin şi alţii. Primul e director coordonator la O. C. L., al doilea şef contabil, al treilea preşedintele comitetului de întreprindere, al patrulea director adjunct şi așa mai departe. Mă rog, cine poate spune că nu-s frunţaşi la O. C. L.?

Cu tovarăşul Bernstein, nu ştiu care e socoteala, pentru că el a cumpărat ceasornic pentru frăţiorul dumnealui (o fi avut onomastică omul), dar cu ceilalţi, e clară situaţia. Şi, așa cum are grija de ceasornice, are tovarăşul Fructer grija și de aparatele de radio. Pe astea însă, nu le mai ține în casa de bani, că nu-i loc. Dar nici la magazin nu le trimite. Așa că le ține în depozit. Iar vînzarea o face personal tovarăşul director, din biroul său. O să întrebaţi: atunci, ce trimite la magazin? La magazin, trimite... banii! Nu-i bine? Nu-i just? Nu-i prudent?

Eu, vă las pe dumneavoastră să vă gândiți, și să răspundeți singuri la aceste întrebări. Mie, să-mi răspundeți numai la una, în legătură cu tovarăşul Fructer: nu-i așa, că nu-i numai treaba lui?

(După un material dela corespondentul nostru Marius Dumitrescu)

face tovarăşul Fructer? Credeți că le trimite la unități, ca să fie puse în vînzare? Nuul Păi, nu-l cunoașteți cit e de prudent. La magazin, s-ar putea pierde vreun ceasornic, s-ar putea strica, sau ferească sfîntul, s-ar putea vinde. Păi, nu? S-ar putea vinde oricărui cumpărător, pe care tovarăşul Fructer nici nu-l cunoaște. Și atunci ce face prudentul director comercial? Ornicele le trece în scripte, ca aflate la unitatea numărul patru, spre vînzare, și apoi

● Ziarul „Informația Bucureștilui“ publică în nr. 184 reportajul „Spectacolul pentru cei mici la Teatrul Tândărică“, semnat Magdalena Focșa.

În acest reportaj se spune că noul spectacol al Teatrului Tândărică inscenează poezia „Lordul John“ de George Coșbuc și fabula „Critica de jos“ de Nina Cassian.

Dar la sfîrșit, reportajul afirmă: „Noul spectacol nu are la bază textul unor autori“.

Ceeace înseamnă că, pentru Teatrul Tândărică și pentru reporterul ziarului, numiții George Coșbuc și Nina Cassian nu sînt... autori, iar poezia și fabula lor nu sînt... texte.

● Revista „Teatru și Muzică“ (editată de agenția C.D.B., fostă Ages) publică în nr. 1. 1954, la pagina 36, programul Teatrului de Estradă pentru spectacolul de satiră și umor „Fără mînuși“ de Mircea Pavelescu, Silviu Georgescu, N. Constantinescu și etc.

În acest program, compozitorul Gheras Dendrinu, unul din autorii muzicilor spectacolului, e prezentat drept... „laureat al premiului de stat“, deși... nu e.

Spectatorii care apreciază muzica valorosului compozitor îi urează... să fie.

Iar revistei... să afle la timp.

● În „România Liberă“ nr. 2920 (pagina întâi) se anunță reprezentarea operii „Năpasta“ la Cluj:

„La Opera Română din Cluj a avut loc premiera operii românești „Năpasta“ de Sabin Drăgoi, scrisă după nuvela cu același nume a lui I. L. Caragiale“.

Informația este exactă... parțial:

Întîi, „Năpasta“ nu e scrisă de Sabin Drăgoi. E scrisă de Caragiale. (De Sabin Drăgoi e doar compusă ca operă muzicală).

Al doilea: Nu e compusă „după nuvela cu același nume“. E numai „cu același nume“, dar nu „după nuvela“. Neglijent, Caragiale a uitat să scrie vreo nuvelă „Năpasta“. Dar a scris „cu același nume“ o... piesă de teatru: drama „Năpasta“.

Așa, d-un capriț: ca să facă șicane corespondentului „României Libere“.

● Ziarul „Uzina noastră“ din Hunedoara publică în nr. 3-1954 — pe trei coloane articolul „De ce s-a sinucis John“, semnat L. Dumbrăvă.

La începutul primei coloane e descrisă figura lui John:

„...cu sprîncenele stufoase arcuite măestric deasupra ochilor cafenii și primitori, obrajii balbucăți...“ etc.

S-or fi amestecat cuvintele. Poate că John avea, din contră: ochii stufoși arcuiți cafeniu, deasupra unor sprîncene bulbucate măestric.

La începutul coloanei a treia, articolul spune:

„Din ochii lui John se scurgeau lacrimi, așa cum se scurg dintr-o lămție picături cînd cineva o strînge puternic“.

Citînd această frază, îți pieri pe viață pofta de limonadă.

La sfîrșit, articolul spune:

„Apoi îți împlîntă cuțitul în inimă fără să mai scoată un răcnet. Trupul lui care altădată cutreerese nenumerate orașe ale lumii, se prăbușește“.

Vasăzică, trupul cu pricina cutreerese lumea, așa, de capul lui, fără... John.

În restul articolului, autorul spune:

— John „lăsa-se“ să i se vadă...

— soția lui se „îmbolnăvi-se“...

— și ochii lui se „holbase-ră“

E limpede că cine scrie așa nu are hab-ar de gramati-că.

Desen de A. PAVEN

CĂLUL: — Ce mă iac dacă se termină salteaua și președintele tot nu se frezește /

SPECTACOLELE ZILEI

de T. S. GEORNIC

IN SAT LA NOI... adică în comuna Ianca, raionul Filimon-Sirbu, tov. Teodoreșcu, directorul Bazei de recepție, are 18 (optsprezece) porci pe care-i hrănește din tarlău de porumb a Ocolului silvic.

CU MARINCEA... E CEVA... E vorba de Ion Marincea, contabil la sectorul construcții din G.A.S. — Mavrodin, raionul Alexandria, care își plătește datoriile personale, trecând unele din ele pe statele de salarii al G.A.S.-ului. E cazul petrecut cu meșterul constructor Florea Badea, la care Marincea, eroul-contabil, avea o datorie de 600 lei. Deci... Cu Marincea... e ceva.

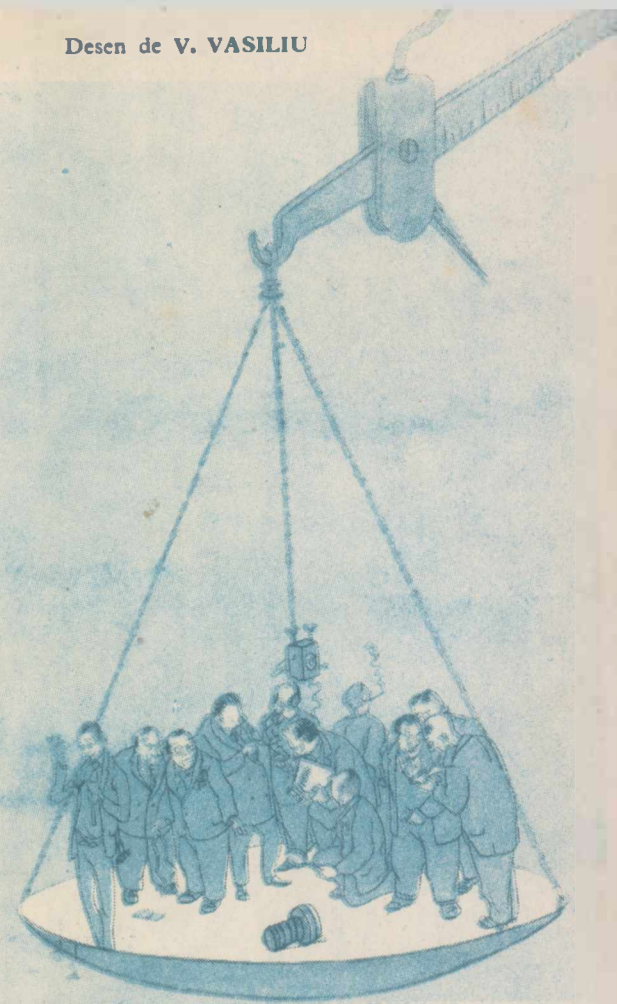
FĂRĂ MĂNUȘI... trebuie procedat cu chiaburul Hincu Ion din comuna Dor Mărunt, raionul Lehliu, care se ocupă cu tăierea clandestină a vitelor și vinzarea pe sub mână a diverselor băuturi alcoolice. Autoritățile din comună procedează în acest caz... „Cu mănuși“.

VIAȚĂ NOUĂ... trebuie introdusă la S.M.T.-ul Vida unde domnește o dezordine de nedescris. Pretutindeni, ori unde te-ai uita în ograda S.M.T.-ului, stau aruncate la întâmplare, piese de mașini și un număr de 18 cultivatoare noi.

NIMENI NU ȘTIE NIMIC... în legătură cu cele 18 aparate de radio de la căminele culturale din raionul Făgăraș trimise la reparat la atelierele P.T.T.R. din Orașul Stalin. Noi știm ceva: tovarășii de la atelierele P.T.T.R., Orașul Stalin, nu-și respectă angajamentele.

INIMĂ RECE... trebuie să aibă medicul Sofonea Victor de la Spitalul unificat din Hațeg, reg. Hunedoara, care pune bolnavii internați în spital să taie lemne.

PUMNUL DE FIER... al tovarășului Sandu Ezovsan de la atelierele Gostat-Focșani, reg. Birlad, se abate adeseori pe spinările elevilor de la aceste ateliere.

„PREȚ DE COST“

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICUȚO,

Să n-ai treabă cu vreo persoană, sau la vreun magazin, sau la vreo instituție de pe Bulevardul 1848, și anume pe partea de case cu numere fără soț. Că pățești ca mine.

Cum o fi pe partea numerelor cu soț, nu știu. Dar pe partea celor fără soț, o oră întreagă trebuie să umbli de la Spitalul Colțea pînă la Piața Mare întrebînd din casă în casă, dacă acolo e numărul pe care îl cauți.

Fiindcă pe această parte a acestui bulevard au tăblițe cu număr numai trei imobile: cele de la numerele 3, 5 și 27. Celelalte, nu.

Nu au numere și celelalte, fiindcă nu le pune serviciul respectiv al Sfatului popular respectiv.

Pune tu, dragă Urzico, această problemă într-unul din... numerele tale.

C. Costache

str. A. Beldiman nr. 1

URZICO,

Subsemnatul, Lache Ghidon, din Buzău, președintele asociației pentru transformarea trotuarelor asfaltate în piste de ciclism, protestez cu hotărîre împotriva trecătorilor care, ignorînd statutele noastre, se mai încăpățînează din cînd în cînd să circule pe trotuarul străzii

Victoriei din centrul orașului, împiedicîndu-ne în felul acesta buna desfășurare a antrenamentelor cicliste.

Sfatul popular al orașului Buzău este rugat a interveni de urgență, emițînd o ordonanță prin care să se interzică în mod definitiv accesul pietonilor pe trotuarele asfaltate ale orașului nostru.

Cu respect,

ss. Lache Ghidon
Președintele A.T.T.A.P.C.
P. conf. M. DAWER

URZICUȚO,

De cînd lumea și pămîntul, cel mai rapid mijloc de comunicare între oameni a fost viul grai. Cu condiția, bineînțeles, ca aceștia să locuiască sau să lucreze sub același acoperiș, în aceeași încăpere, în același birou.

Iată însă că, de curînd, la Sfatul popular raional „Reșița” tovarășul dr. Ștefan Moanță, șeful Secției sanitare, a descoperit un nou mijloc de comunicare, și anume acela al...adreselor. Astfel, pentru a-l anunța pe tovarășul Ștefan Grecu, salariat în același birou cu d-sa, că trebuia să-și mai amine cu cîteva zile concediul, doctorul Moanță i-a expediat prin cadre adresa nr. 1569 din 26 august 1954, pe care, ce-i drept, salariatul a primit-o în aceeași zi.

Iată, într-adevăr, dragă Urzico, o inovație, care merită să-i dea de gîndit tovarășului Damian, președintele Sfatului, mai ales

că eventualii burocrati din alte secții ale Sfatului așteaptă cu nerăbdare extinderea ei.

Dobre Petre

Comuna Deta — str. I.V. Stalin nr. 19

URZICO,

Dacă trimiți la Centrul mecanic Ciulnița două tractoare defecte, așa e că trebuie să și se înapoieze două tractoare reparate? Desigur că e așa! Dar uite că nu e așa!

Noi, S. M. T. Lehliu, am trimis acestui centru două tractoare să ni le repare, am plătit pentru reparația lor și...am primit tractoarele înapoi tot defecte. De ce? Poate că din vina noastră, că le-am trimis defecte. Acum ne-am învățat minte. O să le trimitem la reparat numai în stare bună!

Ciocoi Ion
Lehliu

URZICUȚO,

Comuna 30 Decembrie, din raionul Vidra, a încheiat un contract cu S.M.T.-ul din Călugăreni, urmînd ca pe baza acestui contract respectivul S.M.T. să facă dezmiriștirea ogoarelor.

Pe semne însă că cei de la S.M.T. sînt cam uituci: au făcut contractul, dar dezmiriștirea au uitat s-o mai facă.

Se vede că direcția acestui S.M.T. are ca principală sarcină doar îndeplinirea și depășirea planului de... contracte.

Nu crezi, „Urzicuțo” că ar trebui ceva dezmiriștiri și prin sus-amintita conducere?

I. Petcu

Șeful punctului agricol
Copăceni

URZICO DRAGĂ,

Dacă te-i întîmpla vreodată, în drum, prin părțile astea, nu care cumva să nu te abați și pe la noi prin comună. Că locuri și frumuseți, dragă Urzico, ca prin valea asta a Cerneli, rar o să-ți fie dat să mai întîlnești.

Pictură, ce mai încoace-ncolo! Dar ceea ce o să te minuneze mai mult și mai mult din toate, o să fie, bineînțeles, moara părăsită. Coșcoageamite moară cu apă, cu tot ce-i trebuie, care de mai bine de doi ani, de cînd a luat-o în primire fabrica de var din Pecenișca, zace părăsită. O moară care e lăsată să... moară, Urzico.

Nichită Gheorghe
Caransebeș

DRAGĂ URZICO,

La G.A.S. Mavrodin—raionul Alexandria, din luna august zac bolnave din lipsă de piese de schimb patru tractoare universale.

Eu cred, de altfel sînt și convins, că dacă doctorul „Urzicuțo” ar face o injecție celor care trebuie să se ocupe de procurarea pieselor de schimb s-ar însănătoși... tractoarele.

Ciobotaru Vasile

Secretarul organizației de bază, Mavrodin — raionul Alexandria

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei 25. Telefoane: Secretariatul de redacție: 4.28.15. Secția scrisori: 4.60.34. Secția viața internă: 4.72.23.

NELL COBAR

Desen de NELL COBAR

IMPERIALISMUL AMERICAN: — De ce nu poate saftin de in di f...